

KURÝR

Raymond E. Feist

ítr bičoval stromy.

Jejich větve se kývaly a vrzaly, jak z nich víchř strhával poslední zhnědlé, podzimní listí. Šumění borovic a jedlí, jejichž jehličím obalené větve jako by mávaly na protest, bylo zoufalým zvěstovatelem rychle se blížících dlouhých zimních nocí a mrazivých dní.

Před velitelským stanem se u táborových ohňů choulili vojáci. Sněžit by mělo začít až za několik týdnů, nicméně mnoho místních už cítilo příchod časně zimy. Chlad pronikal kabátci s tlustou podšívkou jako ledové jehličky. Vojáci, kteří si na sebe natáhli veškeré své spodní prádlo plus dvoje i troje punčochy navíc – takže měli problém dostat se do bot – si stěžovali na znecitlivělé prsty u nohou, pokud se jim boty promočily. Místní lidé věděli, že zima bude tuhá. Mnozí obraceli oči k obloze v očekávání prvních sněhových vloček, které se určitě začnou brzy snášet. Zima se kvapem blížila a bude drsná a dlouhá.

Podhůří Šedých věží málokdy odpouštělo lidem, kteří si nedali pozor, když se počasí náhle změnilo. A vojáci Ostrovního království měli dostatečné vybavení, aby přestáli i v nejdrsnějším podnebí. Čekali, že než zima vypustí svůj hněv, budou zpátky v městech provincie Yabon, hezky v kasárnách a ubytovacích domech, v teplíčku u krbu, chránění před sněhem padajícím za okny. Avšak zkušené veterány věděli, že pokud počasí brzy neukáže příjemnější tvář, kolony vojáků opouštějící frontu budou před LaMutem, Ylithem a Yabonem už pochodovat závějeji sahajícími do půli stehén. A někteří

ranění, kteří by se za normálních podmínek dostali v pořádku domů, takový pochod nepřežijí.

Po celém táboře sílilo očekávání, protože mrzutí vévodové vedoucí tuto válku si jistě brzy uvědomí, že se blíží krutá a časná zima, a boje skončí. Proviantní důstojník se svými kuchaři a pomocníky, ubytovatel a kluci starající se o zavazadla, kteří prohlíželi těch pár zbývajících zbraní a oděvů pro vojáky, se každou chvíli zastavovali, dívali se na oblohu, sledovali počasí a ptali se, jestli už není čas jít domů. Zbrojmistr zvedl zprohýbaný jezdecký kyrys, aby zjistil, zda se dá ještě opravit, zatímco jeho tovaryš přihodil uhlí do výhně. Oba si říkali, jestli bude zbroj ještě zapotřebí, protože už je přece určitě čas jít domů, ne? Zranění vojáci v lazaretech, jezdci ve stanech, žoldnéři v pokrývkách a mezi ranci, přespávající, kde se jen dalo, všichni si říkali, zda už náhodou nenastal čas jít domů.

Ve velitelském stanu se Vandros der LaMut podíval na rozkazy, které právě dorazily, a kývl na souhlas.

Obrátil se na svého kapitána Petira Leymana. „Jedeme na zimu domů,“ oznámil mu. „Rozkazy vévodů Brucala a Borrice.“

„Už bylo načase,“ zabručel vytáhlý kapitán. Dýchl si do dlaní, třebaže dobře vycpané rukavice udržovaly jeho prsty v teple. Pak se zakřenil. „Zařídím, aby na hradě bylo dost dříví na topení, můj pane.“ Úsměv pohasl. „Vypadá to na pořádně tuhou zimu.“

Hrabě z LaMutu se přes ohřívadlo udržující stan v poměrném teple ohlédl na otevřenou chlopeň. „Než mě v Yabonu povolají k nástupu, budeme mít na krku pořádnou spoustu sněhu,“ povzdechl si, sice velmi potichu, ale stejně to byl povzdech. „Tedy pokud se tam dostanu. Opravdu to vypadá na pořádnou zimu.“

Leyman kývl.

Vandros se zvedl. „Potřebuju kurýra, který by zajel k předsunutým pozicím,“ prohlásil, přistoupil k mapě položené na velitelském stole a ukázal: „Na tato tři stanoviště. Tady je Gruder, tady Moncrief a tady Summerville.“ Dotkl se prstem

každého místa. „Musejí se spořádaně stáhnout. Je už taková zima, že by i Tsurani sami měli odejít do zimních táborů.“

„Měli je nebezpečné slovo, můj pane.“

„Souhlasím, ale nikdy nezaútočili, jakmile jednou začalo sněžit. Je jim stejná zima jako nám a jsou tu už dost dlouho, aby věděli, že sníh přijde během několika málo dní. Stáhnou se do svých zimních táborů.“

„Měli by nám všem prokázat laskavost a zůstat tam, i když už přijde jaro, můj pane.“

Vandros přikývl. „Dejte vědět mistru šermíři Argentovi, že začínáme ustupovat,“ přikázal Vandros. „Za den dva za vámi dorazím se zadním vojem. A kurýrům řekněte, ať se mají na pozoru. Dostal jsem hlášení o jedné minwanabijské patrole, která se kamsi zatoulala a ztratila se východně od královské silnice severně od LaMutu. Nikdo neví, kam se poděla, ale určitě se ukáže v nejméně vhodné chvíli.“

„Ano, můj pane,“ potvrdil Leyman.

„A pošlete toho kurýra za mnou,“ dodal Vandros, když už kapitán odcházel ze stanu.

Při čekání na kurýra se hrabě zamyslel. Býval mladým důstojníkem u dvora svého otce, kapitánem jezdecké lehké kavalerie, nejodvážnější jednotky v Yabonu. S pocitem, že je mnohem starší, než by odpovídalo jeho skutečnému věku, vzpomínal na drsnou školu, kterou jim Tsurani poskytli. Během let krvavých řezů se vytratily všechny představy o válečné slávě.

Tsurani, cizinci z jiného světa – třebaže přijmout tuto pravdu trvalo nejednomu šlechtici Království hodně dlouho – dorazili na Midkemii přes trhlinu, magickou bránu skrze vesmír, a skončili v Ostrovním království. Náhodou přistáli v horském údolí v horách Šedých věží. Dobré na tom bylo, že mimo údolí mohli zaútočit jen s obtížemi. Špatné bylo, že Království je z jejich pevností mezi horskými štíty nedokázalo vykopat.

Tsurani, houževnatí, vytrvalí bojovníci, nosili zbroj jasných barev z jakéhosi cizozemského materiálu, kosti nebo kůže nebo něčeho v Midkemii neznámého, zpracovaného nějakým

zvláštním způsobem, takže byl tvrdý skoro jako kov. První jaro války před sedmi lety zaútočili bez varování, vyřítili se z hor a zabrali velkou oblast Ostrovního království i svobodných měst Natalu.

Od prvního tažení válka v podstatě uvázla na mrtvém bodě. Vandros přemýšlel o zdánlivě nekonečných bojích a lehce potřásal hlavou. Pět z těch sedmi let byl hrabětem a všechno šlo od desíti k pěti. Před třemi lety zaútočili Tsurani na Crydee na západě ve snaze vyrvat Království Dálné pobřeží. Oblehli nejsevernější pevnost, ale neuspěli. Od té doby se situace nezměnila.

Třebaže se lidé z vojenského hlediska drželi, cena byla ohromná, daně se každoročně zvedaly a vojáků bylo pokaždé zverbováno méně a méně. Letošní rok byl dokonce tak špatný, že Vandros musel najmout žoldnéře, aby mohl splnit povinnosti vůči vévodovi z Yabonu. Jen pár žoldnéřů za něco stálo, většinou byli jen těly předhozenými před tsuranské meče.

A to počasí. Vandros tady prožil celý život a věděl, že letos bude zima skutečně krutá. V nejstudenejších zimních měsících byly v této oblasti běžné vánice, ale dnes měl Vandros pocit, že vichřice a sníh mohou přijít každou chvíli. Rozkazy vévodů k ústupu na zimní stanoviště podle něj rozhodně nepřišly předčasně.

Ve vchodu do stanu se objevil kurýr. „Můj pane?“ ozval se, aby se ohlásil.

„Pojď dál, Terranci,“ vybídl jej Vandros.

Mladý muž se před hrabětem postavil do pozoru a zasalutoval. Měl na sobě tradiční lamutský stejnokroj kurýrního sboru. Kulatou kožešinovou čapku, nahoře plochou, s lesklým zlatým odznakem sboru po straně, měl na hlavě naraženou ve správně rozpustilém úhlu. Kabát v barvě lesní zeleně mu sahal do pasu, na ramenou a rukávech byl pokrytý zlatými šňůrami a vepředu měl šest párů zlatých knoflíků. Kurýři nosívali těsně padnouce, šedé jezdecké kalhoty s koženým sedem, zastrčené do nízkých jezdeckých holínek z černé kůže. Každý měl jezdeckou šavli a u pasu nůž, ale jinak

nic jiného. Vandros věděl, že na cestu si jezdec obleče těžký kabát, ale jinak s sebou poveze jen příděl ovsu pro koně a měch s vodou. Pro kurýrní sbor byla ze všeho nejdůležitější rychlost.

Vandros si tohoto kurýra prohlížel s lehkým podrážděním. Byl to jeho vzdálený bratranec, prasynovec jeho děda, a svého příbuzenského vztahu s hrabětem využil, aby se, i přes matčiny protesty, dostal do armády v příliš mladém věku, alespoň podle Vandrose. Chlapec byl prostě moc mladý a nezkušený, ale byl tady, a hrabě s tím nemohl nic dělat, pokud nechtěl zneuctit rodinu. Terrancemu bylo stěží šestnáct, byl jedním z těch dětí, které se narodily jen pár týdnů před Letnicemi, kdy oslavovaly první narozeniny. Dosud se ani nemusel holit.

Ve službě jsou ještě mladší hoši, připomněl si Vandros, a kurýrní sbor není totéž jako lehká nebo těžká kavalerie. Chlapec byl dobrý šermíř jak v sedle, tak na zemi, takže ho mohli klidně přidělit k bojové jednotce. Jen díky svému výjimečnému jezdeckému umění vyvázl z kavalerie, protože v Yabonu sloužili ve vévodově kurýrním sboru výhradně nejlepší jezdci. „Jsi na řadě?“

„Ano, můj pane,“ odvětil Terrance. „Kapitán Leyman poslal pro dva z nás a na řadě byl Williamson Denik, takže on jede do LaMutu, a po něm jsem přišel já, a tak jsem tady.“

Kurýři se ve službě pravidelně střídali a žádný kapitán či šlechtic to nemohl změnit, aniž by si vysloužil jejich hněv. Každá skupina v armádě měla své tradice. A tahle dávala smysl, protože bez ní by jistí déle sloužící kurýři brali jen snadné úkoly a jezdili po bezpečných cestách, zanechávající nebezpečnější práci nováčkům.

Vandros zahnal podobné myšlenky a ukázal na mapu. Terrance znal mapu stejně dobře jako hrabě: bylo na ní zobrazeno celé válčiště a okolní krajina.

Nikdo netušil, proč vlastně Tsurani zaútočili. Pokusy o uzavření příměří byly odmítány a o důvodech invaze se stále jen spekovalo. Mezi šlechtici Království byl nejrozšířenější názor, že Tsurani chtějí kovy. Podle několika málo zpráv získaných od zajatých tsuranských otroků – vojáci padli v boji nebo své raněné před ústupem dobýjeli – byl na jejich

domovském světě kov velmi vzácný. Vandrosovi však toto vysvětlení nepostačovalo. Příliš mnoho jejich mužů padlo, aniž by tím něco získali, aby bylo důvodem něco tak prostého jako kov. Musely existovat další důvody, oni jen nevěděli jaké.

Terrance se podíval na mapu. Všechny značky a čáry už měl naučené nazpaměť. Zobrazená oblast na západě hraničila se Šedými věžemi. Dál na západ leželo vévodství Crydee a pobřeží Nekonečného moře. Tam ale velel princ Arutha a baronové Carse a Tulan, a hrabě Vandros s nimi neměl nic společného. Jeho operační oblast byla omezena na pohraničí Yabonského vévodství, podél bývalé hranice svobodných měst a úpatí Šedých věží.

Vandros zapíchl ukazovák na tři místa na mapě, jedno ležící na jihozápad od jejich současného stanoviště, další přímo na jih od něj a třetí kousek na jihozápad od druhého. Tyto tři základny společně s Vandrosovým hlavním táborem tvořily základ obranné linie Království v kraji. Oddíly z každého ze čtyř táborů mohly rychle zareagovat na každou tsuranskou ofenzivu.

V zimě se však pozice nedaly zásobovat a síly Království je musely s každým příchodem sněhu opustit.

„Zpráva pro barony Grudera, Moncriefa a Summervilla: informujte je, že je čas se stáhnout.“ Vydal přesné instrukce, kdo má ustoupit jako první, v jakém pořadí mají pochodovat a kdy je čeká v určených městech pro ubytování na zimu.

Terrance si prostudoval mapu a naučil se cestu nazpaměť. „Ano, můj pane. Už jsem si to uložil do paměti,“ řekl.

Vandros věděl, že po něm nemá chtít, aby mu rozkazy zopakoval, protože by je uslyšel slovo od slova tak, jak je před chvílí odříkal. Kromě toho u sboru požadovali dobré jezdce s dokonalou pamětí. Třebaže se některá hlášení a listiny posílaly po kurýrech, všechny vojenské rozkazy byly vydávány ústně, aby dokumenty nepadly do nepřátelských rukou, pokud by byl jezdec zabit.

„Postupný, spořádaný ústup. Pouze obranné boje,“ pokračoval hrabě. To pro polní velitele znamenalo, že se mají během ústupu na východ pokud možno vyhýbat střetům

s tsuranskými jednotkami. Předpokládalo se, že Tsurani se nebudou takhle pozdě pokoušet získat nějaké území a spíš sami vyhledají teplé útočiště.

„Postupný, spořádaný ústup. Pouze obranné boje,“ zopakoval kurýr.

„Máš trochu ucpaný nos. Zvládneš jízdu?“ ujišťoval se Vandros.

„Jsem jenom trochu nachlazený, můj pane. Nestojí to za řeč.“

„Tak jed’,“ pravil Vandros. „A Terry...“

„Ano, můj pane?“ Mladík se otočil od stanové chlopně.

„Zůstaň naživu. Nechci tvé matce vysvětlovat, jak jsi přišel o život.“

„Udělám, co půjde, pane,“ opáčil chlapec s rozpustilým úsměvem a vzápětí byl pryč.

Vandrose napadlo, že by neměl do nebezpečí posílat někoho tak mladého, ale pak se spokojil s faktem, že taková je podstata velení a že za těch pět let, co se stal hrabětem, do nebezpečí poslal už nejednoho mladého muže či chlapce. I když by byl raději, kdyby Terrance jel do LaMutu, začátkem zimy mu nejspíš nehrozilo, že zkříží cestu nepříteli. Tsurani se budou snažit zůstat v teple, stejně jako jeho muži tady. Přestal si lámat hlavu s Terrancem a začal myslet na rozkazy k pochodu pro hlavní část vojska, tábořící kolem jeho stanu.

Když si sedal ke stolu, slyšel vojáky, jak si povídají a smějí se.

* * *

Terrance cestou ke svému stanu jako obvykle přetrpěl posměšky a vtípky vojáků z tábora. „No nejni to krasavec!“ vykřikoval jeden prošedivělý veterán. „Asi si ho nechám jako mazlíčka!“

Muži kolem táborového ohně se rozchechtali a Terrance odolal nutkání něco k tomu podotknout. Když se vloni na jaře připojil ke sboru, starší kurýři ho varovali, že to je běžné. Kurýrní sbor ostatní považovali za „teplé“ místo, protože kurýři často celé dny posedávali v táboře a čekali na rozkazy. V bitvě pochopitelně jezdili neustále sem a tam, bez jídla či

spánku, museli se prodírat lítými boji, když vozili zprávy velitelům v poli, ale to měli ostatní vojáci příliš práce, než aby si všímali projíždějících kurýrů.

Terrance byl na svůj věk vysoký, něco přes šest stop, a právě se mu začínala mužně rozšiřovat ramena. Jenomže byl plavovlasý a modrooký a vousy mu k jeho rozhořčení nanejdýš poprášily horní ret a bradu slabým plavým chmýřím, protože u kurýrního sboru bylo tradicí nosit kníry a bradku. Terrance se pokoušel nechat si je narůst, ale po měsíci se začal zase holit, protože vypadal směšně. Ostatní kurýři ho nijak nešetřili, ale několik mu jich potají sdělilo, že vousy mu růst začnou, jen ať se nebojí. Holení podle některých dokonce napomáhalo rychlejšímu růstu vousů.

Terrance zjistil, že mlčení a nic neříkající pohled mu slouží velmi dobře, protože by byl velice nerad, kdyby někdo zjistil, jak nejistý si občas připadá. Po měsíci ve službě věděl, že to přepískl, ale za sedm měsíců, co u sboru sloužil, se do žádného pořádného nebezpečí vlastně nedostal. Nedokázal však setřást obavy, že by se pod tlakem mohl zhroutit či nějak selhat, čímž by potvrdil názor rodiny, že se do služby přihlásil příliš mladý, a zároveň by je všechny zneuctil, a hraběte s nimi. V té době prostě vůbec nemyslel na nebezpečí a nyní litoval, že jednal tak ukvapeně.

Pokud ve službě úspěšně dokončí rok, během zimy strávené s rodinou na panství u LaMutu by mohl získat zpět ztracenou sebedůvěru. Vráti-li se v pořádku domů, jeho matka by mohla přestat neustále posílat dopisy, v nichž požadovala, aby se okamžitě vrátil.

Dorazil ke stanu, v němž bydlel s Charlesem McEvoyem z Tyr-Sogu, a svého spolubydlícího našel, jak leží v pokrývkách na studené zemi a čte dopis.

„Od Clarisy?“ zeptal se Terrance.

„Ano,“ přitakal mladík, o čtyři roky starší než Terrance.
„Máš úkol?“

„Jsem na řadě,“ vysvětlil Terrance.

„Kampak, Terry?“

Mladík se s úsměvem předklonil. „Tři předsunutá postavení, rozkazy pro barony, aby se vrátili domů. Za pár týdnů budeš u Clarisy. Zimní ústup.“

Starší jezdec se posadil. „Už bylo načase. Je dost velká zima, aby mi umrzl i pták! A k čemu jí pak budu?“

Terrance se zasmál. Charles se vloni v zimě oženil a od jarního tání svou ženu neviděl. „Otázkou je, k čemu jí jsi teď?“

„Padej!“ vykřikl starší jezdec a žertovně mávl rukou.

„Jen si vezmu kabát a jedu,“ přislíbil Terrance.

„Bezpečnou jízdu, Terry,“ popřál mu Charles v tradičním loučení kurýrů.

„Bezpečnou jízdu, Charlie,“ opáčil Terrance cestou ze stanu.

Spěchal ke koni, jehož měl uvázaného s ostatními. Patřila mu devítiletá ryzka s jistým krokem a rychlými reakcemi. Nebyla u sboru nejrychlejší, ale Terrance miloval její vyrovnanou povahu a vytrvalost. Kdyby ji požádal, poběží celý den a bez protestů se zhroutí. Pojmenoval ji Kráska.

Když došel blíž, zvedla Kráska hlavu. Několik ostatních koní tázavě zaržálo, ale Kráska věděla, že přichází její jezdec a že je dnes na řadě ona. Terrance ji poplácal po krku a zabručel: „Jedeme, holka.“

Přistoupil ke stojanu se sedly, umístěnému pod střechou na čtyřech kůlech několik yardů od uvázaných koní, a vyzvedl si to svoje. Rychle klisnu osedlal a ujistil se, že má měch plný vody a pytlík s ovsem. Cesta by mu měla zabrat jenom dva dny. První den dojede na první místo určení, kde přespí a dostane najíst, pak jeden den na jihozápad a dál na jihovýchod a po cestě se zastaví na druhých dvou stanovištích. Podíval se na oblohu. Slunce vyšlo teprve přede dvěma hodinami, takže pokud nenarazí na žádné potíže, mělo by to být snadné. Zpátky by měl být už zítra za soumraku.

Odvázal klisnu, nasedl a vyjel k západu. Za táborem, když se Kráska rozehrála, ji pobídl do houpavého klusu.

* * *

Vítr mu pronikal tlustým kabátem a obličej měl znecitlivělý. Z nosu mu neustále teklo, už si ho dokonce přestal otírat do rukávu. Měl ho úplně ucpaný, musel dýchat ústy a ledový

vzduch ho dráždil na plicích. Hrudník se mu stahoval. Věděl, že se mohl vymluvit na nemoc, ale odstoupit kvůli něčemu tak obyčejnému jako nastuzení bylo nemyslitelné. Stále v něm však hlodaly pochybnosti. Asi to měl udělat, prostě říct kapitánovi kurýrů, že je na jízdu příliš nemocný, a zůstat ve stanu.

Terrance se dvakrát zastavil, aby si Kráska mohla odpočinout. Stál za břizami, které trochu chránily před větrem, a třásl se. Nebylo by dobré zůstat tu příliš dlouho, protože Krásce by zatuhly svaly a zvýšila by se pravděpodobnost, že zchromne.

Byl to dobrý kůň, spolehlivý, klidný, pro kurýra dokonalý. Poslouchal jeho rozkazy a reagoval rychle. A neplašil se. Jednou v létě se Terrance zastavil a díval se, jak se ke Krásce plazí zmije. Mnoho koní by se splášlo, ale ona jen klidně zvedla nohu a hada rozšlápala, než ji mohl uštknout.

Když si Kráska trochu odpočinula, Terrance znovu nasedl a zamířil k prvnímu cíli. Pohledem na oblohu zjistil, že se trochu opozdil, a odolal touze pobídnout koně do cvalu. Prostě do každého tábora dorazí o několik hodin později, než předpokládal, ale zprávu přesto doručí včas, dostane něco horkého do žaludku a poměrně teplý nocleh. Věděl, že jestli vítr nepoleví, zítřejší jízda bude ještě nepříjemnější, protože musel do dvou táborů výš v horách a blíž k nepřátelské linii.

Soustředil se na úkol projet lesem, vyhnout se několika tsuranským hlídkám pátrajícím v pohraničí, než napadne sníh, a dát pozor na koně. Pěšky by mu v noci hrozilo, že umrzne, protože do prvního tábora by se tak dostal nejdříve zítra v poledne.

Po dvou hodinách jízdy znovu nechal Krásku odpočinout, i když frkala na protest, že se musí nechat vést krokem, když věděla, že na ni na konci cesty čeká oves, seno a teplo za větrolamem s ostatními koňmi. Po půlhodině chůze Terrance opět nasedl. Pobídl Krásku do klusu a sledoval okolní krajinu. Kurýr byl jedním z nejvíce zranitelných příslušníků vévodova vojska, hned za markytány starajícími se o zavazadla a o proviant. Dva tři ozbrojení muži číhající v úkrytu, a hraběcí rozkazy by se nikdy nedostaly na místo určení.

Tři hodiny před západem slunce zahlédl na severu nějaký pohyb. Mezi stromy se mihla barva, nic víc, ale to stačilo. Nepochybně tsuranská patrola, protože jasně oranžová, jakou používali vetřelci zvaní Minwanabi na lemy své černé zbroje, se v těchto lesích přirozeně nevyskytovala, stejně jako šarlatová a žlutá Anasatiů. Pobídl Krásku do rychlejšího klusu a snažil se znovu vetřelce zahlédnout. V lese však nebylo vidět nic.

Po zbytek dne se měl na pozoru a uklidnil se, teprve když se ocitl jen pár minut jízdy od prvního tábora. Vítr mu vál do tváře a on ucítil kouř z táborových ohňů. Kouř ho potěšil, věděl, že si za chvíli odpočine.

Zaslechl hlídku: „Jezdec!“

Kdyby šel pěšky, nejspíš by ho cestou od lesa přes královské území zastavili už několikrát, ale Tsurani neměli žádné koně, takže jezdců si nikdy nikdo nevšimal. Terranceho napadlo, proč Tsurani za ta léta nikdy nevy cvičili jezdce a nepoužili ukořistěné koně, ale nikdo, kdo kdy mluvil s živým Tsuranem, nepřežil, aby o tom mohl vyprávět.

Terrance znal polohu velitelského stanu a zajel přímo k němu. Pohraničí drželi vojáci z provincie Yabon s posilami odvedenců z dalekého jihu, dokonce až z Jižní Marky. Zdejším velitelem byl baron Gruder, jeden z mužů vévody Sutherlanda převelených pod hraběte. Terrance s ním od vstupu do služby mluvil třikrát a baron mu připadal jako muž, který nepřipouští žádné hlouposti, jde přímo k věci a zcela mu scházejí jakékoliv společenské ohledy.

Strážný ho uvedl do velitelského stanu a jiný odvedl Krásku k větrolamu, kde byly drženy remonty. Tábořili tu lamutští kopiníci a setnina lehké kavalerie ze Zünu. Doplnovaly je dvě setniny těžké pěchoty z Ylithu a Tyr-Sogu. Celý rok vojáci tvrdě bojovali s Tsurany a jejich cho-jaskými spojenci neboli „Brouky“, jak jim začali lidé z jihu říkat.

Terrance se postavil před barona a ohlásil: „Rozkazy od hraběte, můj pane.“

„Máme se stáhnout?“ zeptal se zavalitý Gruder a bylo na něm vidět, že takový rozkaz již očekával.

„Ano, můj pane. Máte se spořádaně stáhnout na zimní ubytování určené vévodou.“ V západní části Ostrovního království byli šlechtici na své výsady pořádně žárliví a tenhle Gruder si neustále stěžoval, že je podřízený „cizímu hraběti“, takže se kurýři naučili co nejčastěji hovořit o rozkazech od lordů Brucala a Borrice, aby se baron zase nenavztekal. Terrance byl celý promrzlý, hladový a doufal, že se vyhne dalšímu dlouhému proslovu ohledně toho, jak tady Vandros nechal Grudera trčet s nedostatkem mužů, zbraní, potravin, výstroje, zlata a všeho ostatního, co považoval za nezbytné pro vedení své části války. „Jen obranné boje.“

„Ještě něco?“

„Asi před třemi hodinami jsem v lese na sever od stezky na východě zahlédl pohyb. Barvy patřily Tsuranům.“

„Poznal jsi kterým?“

„Minwanabiům a Anasatiům, můj pane.“

Gruder se nad tím zamyslel. „Ze získaných zpráv se tyto dva rody nemají zrovna v lásce. Jestli pochodují pod spojeným velením, musejí mít něco za lubem. Budu se mít na pozoru.“

„Pane,“ odtušil Terrance neutrálně. Říkal si, jak se Království vůbec podařilo zjistit něco o Tsuranech vzhledem k tomu, že ti dávali přednost smrti před zajetím, ale svou zvědavost ovládl. On měl jen nosit zprávy, ne je vykládat či jim rozumět.

Baron se na kurýra podíval, jako by si teprve teď uvědomil, že tu ještě stojí. „Dobrá,“ zabručel. „Běž se najíst a odpočiň si, pak pokračuj v cestě. Stahovat se začneme za úsvitu.“

Když Terrance odcházel z velitelského stanu, slyšel, jak baron volá na pobočníka. Páže doručí zprávu důstojníkům během několika minut. Terrance se podíval na oblohu. Světla ubývalo, od západu se rychle blížily mraky, a i když slunce zapadne až za chvíli, rychle se stmívalo.

To znamenalo, že mraky jsou těžké a mokré a podle chladného vzduchu nebude v noci pršet, nýbrž sněžit. Terrance toužil po teplém jídle a odpočinku, ale nejdřív se vydal ke koním, aby se podíval, jak je postaráno o Krásku, a teprve potom se postará o sebe.

Cestou ke koním ho na tváři něco zastudilo. K zemi se začaly snášet první vločky. Terrance se na chvíli zastavil. Kolem něj spěchali vojáci a připravovali se, jak se mezi nimi roznese rozkaz k ústupu. Vojákům se spravila nálada, protože mnoho z nich bude za několik dní doma, a Terrance si začínal dělat starosti. Jestli bude v noci hustě sněžit, zítra se mu bude cestovat špatně a ve třetím táboře se možná bude muset zdržet, než se vrátí na hraběcí velitelství. Nejraději by byl, kdyby Killian – bohyně přírody – sních ještě aspoň na jeden den zdržela. Při pohledu na rozzářené obličejy mužů dychtících vrátit se domů se opravil. Týden by byl lepší.

Probral se ze zamyšlení a šel najít svého koně.

* * *

Pacholek se o Krásku dobře postaral. Vzhledla od hromady sena a zafrkala na pozdrav. Terrance jí přesto prohlédl nohy a ujistil se, že je vytřená do sucha. Potěšilo ho, že ji postavili na poměrně teplé místo za větrolamem, místo aby ji uvázali na kraj řady, kde foukalo.

Terrance si uvědomil, že tu je uvázáno méně koní, než by být mělo. Obrátil se na pacholka. „Venku je hodně hlídek?“

„Ne,“ odpověděl starý voják. „Letos jsme ztratili spoustu mládenců.“ Ukázal hlavou na druhý konec řady. „Taky spoustu koní.“

Terrance kývl a poplácal Krásku po krku. „Děkuju, že ses mi o ni postaral.“

„To je moje práce,“ zabručel voják a odešel.

Terrance se usmál a otočil se. Spěchal do jídelního stanu a postavil se do řady za mladého jezdeckého důstojníka. Kuchtík mu strčil do ruky dřevěný talíř a plechový hrnek, protože z Terranceho uniformy bylo jasné, o koho se jedná. Většina vojáků v řadě měla vlastní talíře a plecháčky, které mívali s výstrojí ve stanech.

Jídlo bylo teplé a syté, byť nijak zvlášť dobré, a čaj hořký, ale také horký. Terrance jedl sám, seděl na zemi na závětrné straně stanu. Jako obvykle ho většina vojáků ignorovala. Když dojedl, vrátil talíř a hrnek chlapci a vydal se hledat místo na spaní.

Jako kurýr se měl ubytovat, kde najde vhodné místo, což často znamenalo spát jen se sedlem pod hlavou a s kabátem místo pokrývky. Větší část roku to bylo přijatelné, ale dnes v noci to nepůjde.

Když se blížil k řadám stanů patřících kavalerii, Terrance kýchl a náhle nedokázal potlačit záchvat kašle. Chytil se větve stromu, předklonil se a přinutil se zhluboka dýchat. Vyplivl hromadu odporného zeleného hleny a zašklebil se nad nahořklou, sírovou pachutí v hrdle a svrběním, které se změnilo v pálivou bolest. „Zatraceně,“ prskl tiše. Byl mnohem nemocnější, než si myslel, a ještě ho čekal celý den v sedle, možná víc, pokud se počasí zhorší, než se bude moci vrátit do hraběcího tábora a nechat se ošetřit apatykářem sloužícím v lazaretu. Nezbyvalo mu než vydržet.

Došel k první řadě stanů a začal se ptát: „Máte místo?“ Prvních několik dotazů mu vyneslo jen zamítavé odpovědi, ale v sedmém stanu našel osamoceného kavaleristu, který si ho chvíli prohlížel a pak kývl.

Terrance vstoupil do stanu a zadíval se na pokrývku ležící na opačné straně stanu, než si ustlal kavalerista. „Jen si posluž,“ vybídl jej muž a svá slova doprovodil lehkým pokrčením ramen. „On už to potřebovat nebude.“

Terrance se neptal, kdo je „on“, neboť bylo jasné, že jde o padlého kamaráda. Posadil se a zadíval se na kavaleristu. Byl nejméně o deset let starší než Terrance a vypadal na dvakrát víc. Oči měl zapadlé a zarudlé, jako by celé dny nespál, a tmavé kruhy ještě podtrhovaly těžkou únavu.

„Právě jste se vrátili?“ zeptal se ho Terrance.

„Včera,“ odpověděl voják. „Nachytali jsme tsuranskou patrolu...“ Odmlčel se a lehl si na slamník. „Našeho kapitána nenapadlo, že útočíme jen na přední voj, dokud se zbytek nevyhrnul z lesa. Bylo to těsný.“

„Spojený síly? Víc než jeden rod?“

Muž kývl. „Našich třicet proti jejich stovce, možná víc. Nebylo to hezký.“ Povzdechl si. „Nechci být hrubý, ale potřebuju se vyspat. Zítra zase vyjíždíme.“

Terrance odolal přání prozradit mu, že ráno dostanou nové rozkazy, protože to nebyla jeho věc, a jen poznamenal: „Dobře se vyspi.“ Muž ale už zhluboka, pravidelně oddechoval.

Terrance rozvázal šňůru udržující stanovou chlopeň otevřenou a zavřel vchod. Pak si kolem sebe ovinul silnou přikrývku a uložil se na tenký slamník. Pokrývka byla cítit špínou a potem jiného muže a země byla studená a nerovná, ale Terrance už spal na horších místech, a navíc byl mladý a utahaný. Dostal dva záchvaty kašle. V obou případech se lekl, že druhého muže probudil, ale ten se, jako většina vojáků, naučil spát, jako když ho do vody hodí, ať se kolem děje cokoliv.

Terrance zavřel oči a snažil se uvolnit. Cítil, jak mu po šíji a zádech i přes zimu stéká pot, a přitáhl si pokrývku blíž k tělu. Hlavou mu táhly obrazy domova a rodiny, ale nedávaly smysl. Zanedlouho přišel spánek.

* * *

Ráno hustě sněžilo. Když Terrance mířil do jídelny, činnost v táboře se zrychlila, jak se rozšířila zpráva, že přišel rozkaz k ústupu do zimního ležení. Muži, prve zachmuření, protože se obávali, že dnes přijde další bitva, si zhluboka vydechli a jen stěží potlačovali úsměv či slzy úlevy, když si uvědomili, že se s největší pravděpodobností dožijí příštího jara.

Terranceho bolelo celé tělo a měl pocit, že si vůbec neodpočinul. Musel ale dokončit úkol, a tak popadl horký chleba, čerstvě vytažený z pece, máslo, med, sušené ovoce a pořádný kus hověziny, uvařené předešlého večera. Kuchař byl velkorysý, protože čím víc toho muži dnes ráno snědí, tím méně toho bude muset balit na cestu zpátky do LaMutu.

Po jídle za Terrancem zašel seržant, zjizvený veterán s klípcem přes levé oko. „Baron s vámi chce mluvit,“ oznámil mu a bez dalšího slova se otočil, očekávaje, že Terrance půjde za ním, což on učinil.

Terrance se ohlásil u vchodu do stanu a byl poslán dovnitř. Baron Gruder mu podal balíček dopisů. „Přidej si to do brašny,“ přikázal. „Tohle je pro hraběte. Baronové Moncrief a Summerville nepochybně také přihodí svá hlášení.“

Terrance kývl. „Ano, můj pane.“

Gruder si pro sebe zabručel: „Obranný boj, to určitě. Co si to ten Vandros myslí?“ Jako by potřeboval někomu sdělit svůj názor, dodal: „Před čtyřmi dny jsem dostal zprávu, že nepřítel dobyl další základnu! Tsurani nevysílají jen patroly, ti vytáhli ve velkém počtu. Mají něco za lubem. Jestli máme tuhle válku vyhrát, musíme přenést boj na jejich území.“ Podíval se na mapu na stole a přelétl očima z jedné značky na druhou, jako by se z nich pokoušel vyčíst budoucnost.

Nakonec vzhlédl. „Někteří mládenci narazili na tsuranskou patrolu především, a nebyla to stejná, kterou jsi viděl ty, takže měj oči otevřené. Myslím, že naše protihráče na druhé straně napadlo, že se pokusí dostat za nás, až ustoupíme. Zakopou se tu, vybudují opevnění, a až se na jaře vrátíme, budou ovládat větší území. Sděl to, prosím, ostatním baronům, a upozorni je, že se budu stahovat postupně a budu neustále připravený k boji pro případ, že to bude zapotřebí. Obranný boj, to určitě.“ Ukázal na balíček v Terranceho ruce. „A ať hrabě Vandros moje hlášení určitě dostane.“

Terrance kývl a uložil si všechny baronovy poznámky do paměti. Počkal, jestli si baron nevzpomene ještě na něco. Gruder si konečně uvědomil, že Terrance čeká, až ho propustí, a učinil tak.

Terrance zasalutoval, otočil se, vyšel ze stanu a vydal se rovnou ke koním. Za čtvrt hodiny byla Kráska připravená na cestu. Nasedl a projel mezi muži bourajícími tábor. Jel cílevědomě, ale pomalu, nechával koně vybírat si cestu a počkal, až se zahřeje, než zrychlí.

Půda ještě nebyla zamrzlá a sních vojáci brzy rozdupali. Terrance věděl, že bude muset několikrát zastavit a vybrat kobylce z kopyt bláto, ale aspoň to nebyla hluboká břečka jako při jarním tání, která koním stahovala podkovy a mužům boty.

Obrátil Krásku k jihozápadu, pobídl ji do lehkého klusu a byl vděčný za malé radosti. Když dostal záchvat kašle, cítil, jak sebou klisna cuká, ale poplácal ji po krku, a ona se uvolnila. Zase zrychlil do klusu a díval se, jak koni pod kopyty ubíhají míle.

Terrance přitáhl Krásce otěže. Vzduch byl nehybný, jako by povětrí zdržovalo dech v očekávání příštího útoku. Sníh přestal padat hodinu po jeho odjezdu z tábora, ale Terrance věděl, že ještě není konec. Na obloze viselo bezzubé slunce a svým lehkým dotekem se Terrancemu vysmívalo příslibem tepla, které nemělo přijít. Byla taková zima, že půda začínala zamrzat, a Kráska kopyty drtila stále více ledových krystalků. Chlad pronikal i tlustým kabátem a Krásce se u nozder tvořily obláčky páry. A od západu se blížily další mraky.

Od odjezdu z Gruderova tábora Terrance nenarazil na nic neobvyklého, ale musel se mít neustále na pozoru. Kvůli horečce, která ho zachvátila, se nedokázal soustředit, jak by rád, avšak prozatím dokázal nevnímat, jak ho bolí celé tělo.

Nechal Krásku odpočívat a obhlížel krajinu. Vydal se po stezce vedoucí podél lesa táhnoucího se k jihu. Na severu se terén svažoval k velké louce. Terrance v dálce hledal orientační body, protože s sebou neměl žádné mapy pro případ, že by ho zajal nepřítel. Stejně jako všichni kurýři, i on si mapy ukládal do paměti, a pokud zahlédl nějaký význačný rys, který mohl použít jako výchozí bod, poznal, kde zrovna je.

Něco na druhém konci louky upoutalo jeho pozornost. Vynořila se tam skupina postav a mířila jeho směrem. Zprvu se polekal, že to je tsuranská patrola, ale rychle tuto představu zahnal. Byly tam asi dva tucty lidí, postupovali neuspořádaně a jenom se snažili co nejrychleji dostat na jih. Žádný z nich neměl barevnou tsuranskou zbroj.

Terrance čekal. I když hovorem s těmito lidmi ztratí trochu času, bude to v pořádku, pokud mají nějaké zprávy o pohybech Tsuranů na severozápadě. Když se přiblížili, ukázalo se, že to jsou nějací venkované, podle šatů sedláci či dřevorubci. Muži, ženy, několik dětí, všichni s ranci na zádech.

Jeden muž ho zahlédl, ukázal a ostatní hned začali mávat a křičet. Terrance obrátil koně a pobídl ho dolů z kopce. Než k lidem dorazil, byli už uprostřed louky. Očividně byli vyčerpaní. Děti se držely dospělých a všichni lapali po dechu.

„Haló!“ křikl kdosi, když Terrance dojel na doslech. „Vy jste voják?“ Muž mluvil natalsky, jazykem svobodných měst. Jako rodilý Yaboňan Terrance celkem rozuměl. Yabonský dialekt byl dost podobný, i když u nich doma se používal hlavně jazyk Království.

„Ano,“ přitakal Terrance. „Kdo jste vy?“

„My jsme z vesnice Ralindy sedm mil na severu.“

Terrance kývl, věděl, kde to je. „Myslel jsem, že je v tsuranských rukou.“

„Včera se stáhli,“ vysvětlovala žena stojící vedle mluvčího. „Všichni do jednoho. Vloni tam nechali hrstku vojáků, aby na nás dohlídli, že budeme pracovat, ale letos ne. Tak jsme utekli.“

Terrance přikývl, obrátil se a ukázal na kopec. „Jakmile se dostanete nahoru, zamiřte k severovýchodu a sledujte hřeben. Dostanete se na lesní stezku vedoucí k táboru barona Grudera. Vojáci ho už bourají a vracejí se do LaMutu. Můžete jít s nimi a najít si přístřeší na zimu.“ Obrátil se k muži. „Kam Tsurani odešli?“

„K jihozápadu.“

Terrance si to rychle přepočítal. „Děkuju, hodně štěstí,“ řekl, otočil Krásku a pobídl ji nahoru na kopec. Náhle spěchal. Pokud se celá posádka usazená ve vesnici nevracela na zimní stanoviště, na severozápad v Šedých věžích, znamenalo to, že se spojí s jinými jednotkami k poslednímu útoku, a podle směru, jímž Tsurani mířili, to mohl být jedině tábor barona Moncriefa. Napadlo ho, že vesničany požádá, aby zprávu vyřídili baronu Gruderovi, ale i kdyby se do jeho tábora dostali před setměním, bitva v Moncriefově táboře bude rozhodnuta dávno předtím, než Gruderovy posily dorazí.

Kromě toho to byl jen jeho dohad a mohl se mýlit. Byl však upřímně přesvědčený, že se nemýlí.

Pobídl Krásku do rychlého klusu a doufal, že se k Moncriefovi dostane dřív než Tsurani.

* * *

Kráska se snažila udržet cval. Terrance se snažil jet co nejrychleji, aniž by zchvátil koně. Střídal cval s klusem, ale od chvíle, kdy uslyšel, že se Tsurani stáhli z Ralindy, nenechal

Krásku odpočinout. Jakkoliv si klisny cenil, věděl, že je jeho povinností obětovat ji, jen aby barona Moncriefa varoval.

Slyšel, jak Kráska supí, lapala po dechu, a on věděl, že se blíží konec. Měla kuráž a poběží, dokud pod ním nepadne. Čekala ho hrozná zkouška, musel cestu zvládnout v nejkratším možném čase, a zároveň udržet Krásku naživu. Pokud by musel jít poslední dvě míle pěšky, šance, že k Moncriefovi dorazí před Tsurany, by byla mizivá.

Přítáhl Krásce otěže a nechal ji zpomalit do kroku. Po pěti minutách začala dýchat lépe. Terrance si otřel čelo hřbetem ruky v rukavici a cítil, jak mu po krku a pod halenou stéká studený pot. V hrdle měl sucho, i když se napil, plíce měl jako stažené obručí a nemohl se pořádně nadechnout. Záchvaty kašle ho přinutily třikrát zastavit, naklonit se a vyplivnout hlen. Bolela ho žebra.

Nevšímal si nepohodlí, rozhlédl se kolem a zapátral po orientačních bodech. Uvědomil si, že vjíždí do úzkého, tří, čtyři míle dlouhého údolí, zužujícího se na jihozápadě do posledního průsmyku před Moncriefovým táborem.

Jeho pozornost upoutal pohyb na severu na kraji lesa. Zastavil Krásku, zvedl se ve třmenech a obhlížel les. Těsně za prvními stromy rozeznal pohyb, slabé záblesky barev ve stínu hvozdu, modrá, zelená, červená.

Věděl, že to jsou Tsurani, a z rozličných barev, které zahlédl, měl Gruder s tím spojeným velením pravdu. Tsurani se chystali proniknout za ustupující královské oddíly a zabrat větší území.

Tsurani se přestali pokoušet rozšířit své državy hned po prvním roce a během šesti let tak vznikla celkem stabilní fronta. Jedinými výjimkami byl útok na Crydee a pokus dostat se k přístavu Natal a Hořkému moři. To však neznamenal, že se o to nepokusí teď.

Terrance pobídl unaveného koně dál.

Stejně dobře jako ostatní věděl, že Tsurani patří mezi nejlepší pěšáky, jací kdy byli v Midkemii k vidění, že za den a noc dokážou urazit padesát mil a v cíli jsou stále bojeschopní. A dvacet mil za den pro ně byla příjemná procházka.

Odhadl vzdálenost od lesa k místu, kde věděl, že je průsmyk, a uvědomil si, že si bude muset pospíšet, aby se tam dostal před tsuranským předvojem. Pobídl unavenou klisnu a udatná Kráska poslechla.

Zprvu běžela tak rychle, jako když byla odpočatá, ale Terrance cítil, jak z ní vyprchává energie. Když urazil polovinu vzdálenosti k průsmyku, už zvládla jen klus, a u lesa zpomalila do vrávoravého kroku. Terrance seskočil ze sedla a rychle si svlékl zelený kabát. Byl příliš těžký, než aby v něm mohl běžet. Lehkou halenou pronikal chlad a ze zimy se začal potit ještě víc. Upevnil si brašnu s hlášením barona Grudera pro hraběte a v duchu se rozloučil s Kráskou. Otočil jí hlavu směrem, z něhož přišli, tiše se pomodlil k Ruthii, bohyni štěstí, a plácl Krásku po zadku. Kobylka poodešla stranou a zastavila se, boky se jí prudce zvedaly, jak lapala po dechu. Ohlédla se po něm a on řekl: „Domů, Krásko!“ Skoro jako by kývla, obrátila se a pomalu se vydala na zpáteční cestu.

Terrance upřel oči na průsmyk necelé dvě míle daleko a rozběhl se. Půda byla zledovatělá, jakýkoliv pokus o rychlý běh by mu mohl být osudný. Nemohl riskovat zranění, jež by mu zabránilo dokončit úkol. A kdyby teď upadl, Tsurani by ho určitě chytili či zabili.

Několikrát mu podklouzly boty, ale jinak celkem rychle postupoval k průsmyku. Na malé mýtině v lese před průsmykem mu pokřik v dálce prozradil, že ho Tsurani zahlédli. Terrance zrychlil bez ohledu na led.

Ohlédl se doprava a spatřil půl tuctu tsuranských vojáků v černé a oranžové rodu Minwanabi, kteří se ho snažili odříznout. Odhadl úhel a usoudil, že to k lesu zvládne dřív, než ho dohoní. Doufal, že pronásledovatelé neznají terén tak dobře jako on, protože tu bylo několik míst, kde by mohl získat trochu náskok, pokud se tu nevyznají.

Pokud ano, nejspíš ho zabijí. Sklonil hlavu a ještě zrychlil.

Sto yardů od lesa zaslechl, jak za ním tsuranské sandály drtí led. Na padesát yardů slyšel jejich přerývaný dech, jak se na něj dotahovali. Na pětadvacet yardů mu kolem hlavy prosvíštl šíp

a minul ho o necelý yard. Terrance se sehnul a dorazil ke stromům ve chvíli, kdy další šíp zasáhl větev.

Terrance uhnul doleva a vyrazil po úzké stezce mezi stromy. Na plicích ho páliło a nohy se mu začínaly třást, ale soustředil se na to, jak uniknout Tsuranům. Srdce mu bušilo a bál se tolik, že musel potlačovat slzy. Oči upíral na pěšinu. Byla to jelení stezka vedoucí k malému jezírku o dvě stě yardů dál. Když od něj byl na padesát yardů, uhnul doprava do mírného svahu. Věděl, že pokud Tsurani ztratí jeho stopu, nejspíš budou dál sledovat stezku k jezírku, a on získá několik vzácných minut navíc.

Ale i kdyby ze stopy setřásl skupinku, která ho honila, ke stejnému cíli jako on mířil hlavní tsuranský voj, a pokud se tam nedostane s nejméně pětiminutovým náskokem, bylo nanejvýš pravděpodobné, že ho složí jeden z jejich střelců, protože těsně před průsmykem byl palouk, na němž se běžící člověk prostě neschová.

Poprvé od vstupu do služby Terrance proklínal vysoké podpatky jezdeckých bot. Cítil, jak se mu vyvracejí kotníky, a několikrát si kotník málem zvrtil. Mimoděk ho napadlo, jestli by švec nemohl holínky nad nártem rozříznout a přidat očka a tkanice, aby si mohl boty utáhnout. Pak si uvědomil, že moudřejší by bývalo bylo nikam neběhat.

Rozhodl se, že palouk přeběhne co nejrychleji, místo aby kličkoval, a jen doufal, že se do skal dostane dřív, než se tsuranští lučištníci zastaví, aby mohli napnout luky, zamířit a vystřelit. Così, zadrnčení puštěné tětiny, zvuky pronásledovatelů zeslabené o jedny kroky či pouhá intuice, ho přimělo v poslední chvíli uskočit doleva. Kolem něj prosvístěl černý šíp a minul jej o pouhých šest palců. Terrance se vrhl doprava a vzápětí byl v soutěsce. Držel se vlevo.

Soutěska byla úzká, vedle sebe tu mohli projet pouze dva muži na koních, a Terrance věděl, že pro obránce na jihozápadě to je logický obranný bod. Na druhém konci bude přinejmenším malý oddíl královských vojáků, a pokud uběhne tu míli mezi skalami dřív, než ho Tsurani dohoní, bude v bezpečí.

Modlil se, aby byli tsuranští vojáci opatrní a v soutěsce zpomalili, snad v obavách z uchystané léčky. O chvíli později se ale za ním ozvaly rychlé kroky. Opatrní Tsurani tedy rozhodně nebyli. Viděli jednoho muže, ozbrojeného pouze mečem, prchajícího, aby si zachránil holý život.

Terranceho už nohy pálily únavou a do plic nějak nemohl nabrat dost vzduchu. Přinutil se zhluboka nadechnout, vydechnout všechn vzduch a dýchat normálně. Cítil, jak na něj jde záchvat kašle, a ostře vydechl, aby ho překonal. Síly mu ubývaly a velice se bál, že se zhroutl dřív, než dorazí do bezpečí. Potlačil paniku, poněvadž věděl, že by ho zabila rychleji než cokoli jiného. Byl vyčerpaný a nemocný, ale soustředil se a běžel co nejrychleji, protože smrt byla jen padesát kroků daleko.

Soutěska se zatáčela, takže Tsurani nemohli znovu vystřelit. Terrance však věděl, že u jihozápadního ústí průsmyku se stezka na sto padesát yardů narovná a zároveň rozšíří. Modlil se, aby byli královští lučištníci dostatečně ostražití a poznali jeho uniformu, a také ty, kdo ho pronásledují.

Doběhl k ohybu a uviděl těch sto padesát yardů končících královskou barikádou. Od chvíle, kdy tudy projížděl naposledy, byla přes průsmyk zbudována po prsa vysoká hradba. Pokřik za ní Terrancemu prozradil, že ho hlídky zahlédly, a při běhu zamával pravou rukou.

Věděl, že rozhodně nevypadá jako Tsuran, a doufal, že to bude jasné i lučištníkům naproti němu. Když se přiblížil k hradbě, viděl, jak muži napínají luky a vypouštějí šípy. Jeden šíp mu prolétl kolem hlavy a za ním zazněl výkřik. Terrance pochopil, že Tsurani už jsou na dohled. Raději se ani neohlížel pro případ, že by Tsurani ignorovali střelbu a pronásledovali ho dál.

Když dorazil k hradbě, vyskočil, přistál na vrcholku čtyři stopy vysoké barikády a povolil svaly. Královští vojáci ho popadli za kabátec a strhli ho dolů. Na nohy ho vytáhl prošedivělý seržant s ošklivou jizvou na tváři, jen necelý týden starou, a navíc špatně sešitou. „To bylo těsný, co, chlapče?“ poznamenal.

„Neměl jsem... na vybranou,“ zasupěl Terrance v záchvatu prudkého kašle. „Mému koni... došly síly... a já musel... doručit zprávy baronu Moncriefovi.“

„Jasně,“ podotkl voják krčící se za obranným valem, „ale s sebou jsi je vodit nemusel, ne?“ Ukázal za hradbu, kde po sobě stříleli tsuranští a královští lučištníci.

„To nebyl můj nápad,“ zafuněl Terrance, vyškrábal se na nohy a přikrčil se za barikádu. Náhle ho přepadl tak prudký kašel, že ho z něj až rozbolela žebra. Otočil hlavu a vyplivl hleny.

„Přežiješ to?“ zeptal se seržant.

„Přežiju,“ usoudil Terrance. „Jsem jenom nachlazený. Nestojí to za řeč.“ Chvilí odpočíval s rukama na kolenou, pak se narovnal. „Seržante, potřebuju koně.“

„Vezmi si jednu remontu,“ poradil mu seržant. „Minulej tejden jsme přišli o pár mládenců. Co se na nás chystá?“

„Vypadá to, že horda Tsuranů,“ odpověděl Terrance. „Sdělím to baronovi. Vypadá to na pokus zabrat celou oblast na poslední chvíli.“

„Nádhera,“ zavrčel seržant a vytáhl meč. „Připravte se, mládenci!“ křikl, když Terrance spěchal ke koním.

Sto yardů za hradbou stál tucet malých stanů a vojáci, kteří tu předtím odpočívali, se už hnali k hradbě. Seržant pro ně musel poslat, hned jak uviděl Terranceho přibíhat soutěskou. Terrance si to rychle propočítal. Průsmyk hájila jen asi stovka mužů. S lučištníky by měli Tsurany na hodinu, možná na dvě, zadržet. Terrance by tak získal dost času dojet do baronova tábora a poslat seržantovi posily.

Rychle si prohlédl uvázané koně a vybral si bělouše se sudovitým hrudníkem a pevnýma nohama. Vypadal, že má sílu a vytrvalost, což Terrance momentálně potřeboval víc než rychlost. Čistě pro jistotu koni rychle prohlédl kopyta. Byl dobře okutý a kopyta měl v pořádku. Obhlédl sedla narovnaná na stojanech a vybral si to nejlehčí, podobné tomu, co měl na Krásce. Dvakrát se musel zastavit, jak ho přemohl kašel, ale když vyplivl ještě trochu hlenu, cítil se lépe a dýchalo se mu lehčeji. Snad ho nastuzení konečně přecházelo. Prohlédl si

vybrané sedlo. Nejspíš patřilo zvědovi, protože ostatní byla těžká, služební, navržená pro boj na koni. Zdejší setnina patřila k jízdní pěchotě, ale také ji používali pro podporu kavalerie, což se odráželo i na sedlech.

Terrance zvíře nasedlal a vyhoupl se mu na hřbet. Usilovně přemýšlel. Snažil se nemyslet na to, jak se bál, když utíkal, protože kdyby si to přiznal, úplně by ho to ochromilo. Kdyby strach neignoroval, nemohl by dokončit úkol, a pomyšlení na ostudu, jakou by mu to přineslo, by neunesl.

Kůň zafrkal a vyrazil po stezce směrem od blížící se bitvy. Terrance nechal valacha běžet několik minut klusem, potom ho pobídl do cvalu.

Baronův tábor byl necelé čtyři míle daleko, takže mu cesta trvala jen pár minut. Terrance beze slova sesedl a hodil otěže strážnému před baronovým stanem. Strážnému na druhé straně vchodu řekl: „Rozkazy od hraběte!“

Strážný kývl, strčil hlavu do stanu a něco řekl. Po chvíli se narovnal a odhrnul Terrancemu chlopeň. Terrance vstoupil. „Zprávy od hraběte a barona Grudera, můj pane,“ ohlásil.

Moncrief byl starý, mohlo mu být snad sedmdesát, a kvůli válce vypadal ještě starší. Šedé vlasy mu visely po ramena, oči měl zapadlé a pod očima černé kruhy. „Poslouchám,“ pravil tichým hlasem.

„Od hraběte: máte se stáhnout na zimní ubytování. Spořádaný ústup. Pouze obranný boj. Od barona Grudera: očekává velký tsuranský nápor na tato území, jakmile se stáhnete, aby Tsurani mohli na jaře rozšířit své državy. A když jsem přijížděl, pane, vaši barikádu v severním průsmyku napadla podle mého odhadu setnina, či silnější oddíl, složená z nejméně dvou velkých rodů Anasati a Minwanabi.“

Baron zamrkal. „Cože?“

„U severní barikády se právě bojuje a váš velící seržant uctivě žádá posily.“

„Proč jste to neřekl hned?“ vybuchl baron. Na odpověď však nečekal a už vykřikoval rozkazy, aby se tábor připravil k tažení na sever a boj s Tsurany.

Terrance čekal, protože ho baron nepropustil. Když baron vydal rozkazy, obrátil se k Terrancemu. „Ještě něco?“

„Pane, cestou sem jsem přišel o koně a u barikády jsem si vzal jednu remontu. Můžu si toho koně nechat, abych mohl dokončit úkol?“

„Jistě.“ Baron jen mávl rukou.

„Mám od vás něco vyřídit, můj pane?“

„Normálně bych hraběti napsal hlášení, ale za daných okolností na to nebudu mít čas.“ Do místnosti vstoupil jeho osobní sluha následovaný dalšími dvěma sloužícími s baronovou zbrojí. Stařec očividně hodlal vést posily k barikádě osobně. „Své hlášení předám hraběti osobně, až se vrátím do LaMutu. Jen povězte baronu Summervillovi, co se tady děje, a požádejte ho, ať co nejlépe zváží, jak při ústupu chránit své křídlo.“

„Pane,“ opáčil Terrance.

„Jste propuštěn,“ sdělil mu baron.

Terrance vyšel ze stanu a převzal otěže. Byl nemocný, hladový, unavený a hlavně žíznlivý. Ve zmatku, jak se stovky vojáků hnaly na nástup a připravovaly se vytáhnout k severu, procházel tábořem. Dokonce i zálohy, které měly zůstat a chránit tábor či spěchat na ohrožené pozice, se připravovaly.

Terrance dorazil k jídelnímu stanu, kde kuchaři a jejich pomocníci urychleně připravovali jídlo pro muže na frontě. Popadl za ruku chlapce, který běžel k vozu s ošátkou ještě horkého chleba, a požádal o měch s vodou.

Chlapec jen zavrtěl hlavou. „Žádný nemáme. Zeptejte se proviantáka.“

Terrance přes chlapcovy protesty sebral z ošatky bochník chleba. Protáhl se kolem dalších chlapců s poloplným soudkem jablek a jedno ukořistil, aniž by si toho všimli. Plod už byl svraštlý, ale on si hnědých skvrn nevšímal a zakousl se do něj.

Proviantního důstojníka našel u vozů se zásobami. „Jsem hraběcí kurýr,“ oznámil mu. „Potřebuju měch na vodu a kabát, pokud to jde.“

Proviantní důstojník se na Terranceho podíval a všiml si jeho halen. „Přišel jste o svůj?“

„I s koněm.“

„Trochu neuvážlivé, nemyslíte?“

Terrance si toho nevšímal. „Máte to?“ zeptal se.

Muž ukázal na hromadu oděvů opodál. Dva chlapci k ní právě přivázeli prázdný vůz. „Vyberte si plášť nebo kabát, pokud vám nevadí krev.“ Prohrabal se štosem plátěných vaků. „A tady máte měch na vodu.“

Než se Terrance stačil zeptat, důstojník dodal: „Sudy s vodou najdete támhle.“ Ukázal do středu tábora, kde si muži plnili měchy před pochodem. „Být vámi, tak si pospíším.“

Terrance pochopil. Když se bojuje u průsmyku, zavazadla a proviant tam odvezou spolu s posilami. Markytáni urychleně nakládali vozy, zapřahali koně a odváželi zásoby na bojiště, jak rychle to jen šlo.

Terrance zhltnul jablko a chleba cestou k hromadě přebytečného šatstva. Než vypukne největší zmatek, chlapci budou muset probrat kusy oděvů svléknuté mrtvým a rozhodnout, co se ještě dá zachránit, vyčistit a vrátit zásobovacímu důstojníkovi. Kabáty, pláště, haleny a kalhoty, které už nebudou opravitelné, se spálí.

Ted' ale oba chlapci, kteří přivezli vůz, honem všechno házeli na korbu.

„Počkejte chvíli!“ zavolal Terrance. Chlapci se zarazili. „Cože?“ zeptal se jeden.

„Potřebuju kabát. Můj sebrali Tsurani.“

„Pospěšte si ale,“ řekl druhý chlapec, malý, široký v ramenou, jenž pravděpodobně příštím rokem vstoupí do armády. „Dostali jsme rozkaz odvézt všechno tohle zpátky do LaMutu, tam to teprve probereme.“

Terrance přešel zápach zaslé krve, potu, moči a výkalů, typický pro veškeré oděvy svlečené mrtvým na bojišti, rychle odházal půl tuctu kabátů a plášťů, až zahlédl známou šedou barvu.

Zpod rance zakrvácených kalhot vytáhl kurýrský kabát a prohlédl si ho. Kromě díry po šípu, který jezdce zřejmě zasáhl mezi lopatky, nebyl nijak kabát poškozený. Přehodil si ho přes ruku se slovy: „Vezmu si tenhle.“

Hoši se jen mlčky vrátili k práci.

Terrance opustil muže chystající se do války a pomalu vedl koně k jižnímu okraji tábora. Měch si naplnil vodou ze sudu, a když nasedal, přišlo půl tuctu nosičů, sud zvedli a obrátili. Krajem teklo několik potoků, takže nebylo nutné brát vodu s sebou zpátky do LaMutu.

Terrance udělal dva kroky a málem upadl, jak se rozkašlal. Musel se zhluboka nadechnout. Vyplivl pořádný chuchvalec hleny. Několikrát to zopakoval, až ho bolela žebra, ale konečně se mu dýchalo poněkud lépe. Narovnal se. Zatočila se mu hlava. Naštěstí se rychle vzpamatoval.

Pomalu, zhluboka se nadechl. Zalechtalo to, ale nenutilo ho to ke kašli. Nadechl se podruhé a pomalu vydechl. Oblékl si kabát. Snažil se ignorovat smrad a věděl, že ho brzy přestane vnímat. Musel však přemýšlet o tom, kdo ho asi nosil před ním. V posledních šesti měsících padli tři kurýři a kabát mohl patřit každému z nich. Uvažoval, který kandidát je asi nejpravděpodobnější. Jack Macklin odjel tímto směrem, když byl zabit, takže kabát mohl být jeho.

Terrance si říkal, jestli se to někdy dozví. Nasedl a pobídl koně k táboru barona Summervilla. Zvedl oči k obloze. Věděl, že ztratil půl dne a bude muset spát další noc na zemi, než se vrátí do hraběcího tábora.

Bez přemýšlení poplácal brašnu u pasu, aby se ujistil, že zprávy barona Grudera jsou stále tam. Zhluboka se nadechl a pobídl koně do klusu. Nechtěl být na cestě ještě po setmění.

Kůň sice nebyl Kráska, ale byl poslušný a měl jistý krok. Hezky reagoval a Terrance cítil, že by tento zdánlivě nekonečný den mohl ještě dobře skončit. Věděl, že od odjezdu z Gruderova tábora uběhlo teprve osm hodin, nicméně jemu to připadalo jako osm dní. Byl k smrti unavený a celý rozbolavělý z nedostatku odpočinku po děsivé jízdě a útěku před Tsurany.

Odpoledne ubíhalo pomalu a dvakrát ho roztrásla zimnice, až mu pot stékal po těle i tváři a ve studeném větru se měnil v mrazivou masku. Ze všech sil se snažil potíže překonat a soustředit se na svůj úkol. Při západu slunce uviděl tábor

barona Summervilla. Vojáci na hlídce ho beze slova pustili dál, a než padla tma, stál před baronovým velitelským stanem.

Jeden z baronových strážných ho ohlásil a převzal od něj otěže, zatímco mladý kurýr zašel do stanu podat hlášení.

Baron Summerville byl ze tří velitelů jediný, kterého Terrance dobře znal. Byl synem dalšího vzdáleného bratrance a v Krondoru sloužil jako dvorní baron. „Terry!“ zajásal nad svým příbuzným. „Co je nového?“

„Pane, vévoda posílá rozkaz odejít na zimu domů.“

„Skvělé,“ prohlásil Summerville a pokynul Terrancemu, ať se posadí. Poprvé se na kurýra pořádně podíval a poznamenal: „Vypadáš hrozně. Nejsi nemocný?“

„Jsem nachlazený, můj pane. Nestojí to za řeč.“

„Víno?“

„Trochu, můj pane.“ Terranceho bolelo v krku a říkal si, že by mu trocha vína mohla ulevit.

Baron dal znamení a jeho osobní sluha nalil oběma víno do hrnku. Terrance hřejivý nápoj uvítal. „Rozkazy od hraběte,“ začal. „Spořádaný ústup, pouze obranný boj. Od barona Grudera: baron si myslí, že Tsurani se protlačí za ustupující vojska a do jara zaberou celé území. Od barona Moncriefa: Tsurani ze severu zaútočili na jeho postavení.“

Baron Summerville vstal a přistoupil k mapě. Chvilí si ji prohlížel, pak řekl: „Myslím, že Gruder má pravdu. Ti syčáci se snaží zatlačit Moncriefa na jihovýchod. Tím by nás odřízli od Grudera, který bude mít jedinou možnost – stáhnout se zpátky do LaMutu.“ Zamnul si bradu s nádherným plavým vousem, který si nechával pečlivě zastříhovat dokonce i v poli. „Tady nás nechávají na pokoji a naši zvědové z nich neviděli ani chlup. Můžeme se, myslím, řídit příkazy hraběte a zároveň jít na pomoc Moncriefovi. Když 'ustoupíme' společně a pochopitelně spořádaně, můžeme zatlačit Tsurany na jejich pozice, a pokud se Gruder udrží, uhnout k východu. Potom odejdeme.“ Kývl. „Ano, to půjde. Za několik týdnů už bude na další útok příliš velká zima. Dřív se totiž přeskupit nedokážou, a pro případ, že bychom tu nechali silnou posádku, by se museli vrátit s plnou silou. Ano, to půjde.“

Obrátil se k Terrancemu. „Naneštěstí tě musím požádat, aby ses vrátil delší cestou, Terry.“

„Pane?“

„Chci, aby ses hned ráno vrátil k Moncriefovi a vyřídil mu, že se 'stahuju' jeho směrem. Do zítřejšího poledne mu přijdu na pomoc s většinou oddílů. Zbytek poslouží jako zadní voj pro případ, že by se za nás dostali další Tsurani.“

„Ano, pane.“

„Jak se mají vaši, Terry?“ zeptal se baron Summerville s úsměvem.

„Docela dobře, můj pane. Před měsícem jsem dostal dopis od matky. Doma je klid, díky bohům. Otec stále slouží u vojska vévody Brucala v severním Yabonu, ale těsně předtím, než mi napsala, od něj dostala zprávu. Bratr Gerald pořád velí jezdecké setnině z Tyr-Sogu, podléhající otcí.“

„Dokud nedostaneš další zprávy, můžeš předpokládat, že je všechno v pořádku,“ usoudil baron Summerville. „Jinak budeš mít potíže udržet v sobě jídlo, jestli víš, jak to myslím.“

„Jistě, pane,“ odpověděl Terrance.

„Když už mluvíme o jídle, pozval bych tě na večeři, bratránku, ale jestli máme za svítání vyrazit, čeká mě spousta práce. Zajdi za proviantním důstojníkem, ať ti obstará, co potřebuješ. Před odjezdem už s tebou mluvit nepotřebuju. Za rozbřesku budeš na cestě, víd?“

„Ano, můj pane,“ přislíbil Terrance. Pochopil, že je propuštěn, a tak se uklonil a odešel.

Když došel k východu, ozval se baron. „Terry.

„Ano, můj pane?“

„Nenech se zabít, buď tak laskav.“

„Pane,“ opáčil Terrance s úsměvem a vyšel ven.

Vyzvedl si svého koně a zamířil ke stanu proviantního důstojníka. Než k němu dorazil, zvuky v táboře se změnilly, znovu cítil zrychlenou činnost, jak se roznesla zpráva, že zítra časně ráno vyrážejí na pomoc Moncriefovi a pak domů!

Našel stan kuchaře, dostal něco k jídlu a posadil se za stan co nejbliž k ohni na vaření na druhé straně plachty. Teplo z ohně pronikalo plátnem a bylo příjemné na záda, zatímco

hlta jídlo. V láhvi od baronovy večere ještě zůstalo dost vína a kuchař byl tak hodný, že ho očividně utahanému chlapci dal. V polovině večere Terranceho přepadl další záchvat kašle. Plival, až ho bolelo celé tělo. Měl pocit, že mu žebra pochroumal vévodův rohovnický šampión při svém medvědímu objetí. Bolel ho každý nádech. Seděl a pomalu, mělce dýchal. Únavu cítil v každém kloubu. Zavřel oči, aby si na chvíli odpočinul.

Najednou ucítil, jak ho kdosi šfouchá do nohy. „Poslyš, mládenče, jestli sebou nepohneš, tak tady zmrzneš.“

Kurýr vzhlédl. Starý kuchař obešel stan, aby vyhodil nějaké zbytky, a našel Terranceho, jak spí, talíř s jídlem v klíně a dřevěnou lžící v pravici.

„Máš kde spát?“ zeptal se kuchař.

„Ještě jsem si nenašel místo,“ přiznal Terrance.

„Nejspíš ani nenajdeš. Tady se od chvíle, co dorazily poslední posily, moc nebojovalo, takže tu nejsou žádný prázdný stany.“ Zamnul si bradu. „Proviantňákovi nebude vadit, když se vyspíš u ohně, pokud tobě nebude vadit, že musíš vstávat před svítáním – to uvaříme poslední jídlo a pak balíme.“

„Mně to nevadí,“ řekl Terrance. „Stejně musím vyrazit před východem slunce.“

„Fajn, tak pojď.“

Terrance kuchaře následoval do proviantního stanu, kde kuchtíci přihrnovali ohně na ráno. Dva chlapci lopatami házeli na hořící dřevo a uhlí popel. Terrance si poprvé v životě všiml, že používají obojí, a vzápětí si uvědomil, že otázkám proviantu nikdy nevěnoval větší pozornost.

Vedle jednoho stanu byly vyskládané hliněné džbány a nádoby všech tvarů a velikostí, u dalšího zase misky a talíře, a některé hromady byly vysoké jako člověk. Opodál stál tučet cihlových pecí a chlapci z nich na velkých dřevěných lopatách tahali upečený chleba. Přesto, že nedávno jedl, se Terrancemu z vůně čerstvého chleba sbíhaly sliny v ústech. Zeptal se: „Pece povežete zpátky do LaMutu?“

„Mohli bychom,“ odpověděl kuchař. „Na každou bychom potřebovali vůz a spřežení, ale dají se s pomocí provazu a kamenného kvádry zvednout a vytáhnout na pořádný vůz. Ale proč se s nimi tahat? Necháme je tady, do jara počkají. Sníh jim nevadí. Prostě pak zaženeme zvířata a ptáky, kteří by se v nich chtěli usadit, trochu je vyčistíme a můžeme pít. Pokud bude tábor přesunutý, prostě je postupně převezeme na nové místo. Táhle,“ ukázal na dva tucty vozů tvořících zavazadlový trén. „Najdi si tam pokrývku. Chlapci si pod ně zalezou, až bude upečený chleba. Jsou sice zavšivený, ale nechají tě na pokoji. A když budou spát kolem tebe, aspoň se zahřeješ. Hodinu před úsvitem tě někdo vzbudí.“

Terrance poděkoval a zalezl si pod první vůz. Musel prolézt hotovým bludištěm vozových kol, nádob obsahujících osobní věci, ranců špinavého šatstva a několika spících chlapců, kterým bylo očividně špatně. Našel si místo na špinavé pokrývce vedle hromady dalších špinavých pokrývek a jednu přes sebe přetáhl.

Zamyslel se nad chlapci u zavazadel a proviantním důstojníkem. Už bylo po setmění a většina vojáků spala, ale markytáni balili přebytné stany, zbraně, šaty, obvazy a všechno ostatní nebo pracovali v kuchyních, pekli chleba, vařili maso a připravovali to, co bude zapotřebí, aby mohli nakrmit muže během pochodu k severovýchodu. Podaří se jim urvat nanejvýš tak pět hodin spánku. Terrance tušil, že si chvilkami zdřímnou dopoledne a odpoledne, ale stejně to byla pořádná dřina.

Tělo měl Terrance zalité potem a i přes pokrývky a oheň hořící opodál jím zmítala zimnice. Potlačil záchvat kašle, podlehl dalšímu a konečně se uvolnil natolik, aby se pokusil usnout.

Vzpomněl si na jednoho vojáka, který mu během prvního týdne v hraběcím táboře řekl: „Snaž se vyspat, kdykoliv budeš mít možnost, chlapče. Nikdy nevíš, jak dlouho potrvá, než dostaneš další příležitost.“

Terrance se jeho moudrou radou řídil a rychle usnul.

* * *

Chvíli nevěděl, kde je. Kolem protestovali chlapci, že už musejí stávat, když se pořádně nevyspali, a vlastní únava mu zamlžila smysly. Posadil se a praštil se hlavou o spodek vozu. Ještě byla tma.

„Pozor,“ ozval se kluk vedle něj. „Pozor, nebo si rozbiješ palici.“

Terrance si třel bolavé temeno a řekl: „Děkuju. Dám si pozor.“

Markytáni bokem vylézali zpod vozů a spěchali po své práci. Terrance počkal, až budou všichni pryč, než vylezl sám. Byl ze spaní na zemi víc ztuhlý než obvykle, a třebaže v noci spal, byl pořád utahaný. Přepadl ho další záchvat kašle. Plival a plival, bolela ho žebra a do očí se mu bolesti hrnuly slzy.

Dlouho musel bojovat s touhou prostě se posadit na zem a brečet. Takhle unavený v životě nebyl a nikdy se necítil tak bídně. Vlastní tělo s ním bojovalo stejně jako živly a vyhlídka na jízdu, která ho čekala, byla víc, než dokázal snést.

V hraběcím táboře byl jeden apatykář, který z bylinek a kořínků vařil lektvary, urychlující léčbu kašle a zápalu plic, dokonce i horších věcí. Podle původního plánu měl být odpoledne zpátky. Pak by našel apatykáře a o tuhle svízel by se postaral, jenomže osud chtěl jinak. Musel se vrátit cestou, odkud přijel, a mezi Moncriefovým a Gruderovým táborem navíc bylo tsuranské vojsko, což znamenalo další den a noc na cestě.

Terrance se smířil s tím, že pokud mu nevydrží štěstí, než dorazí do hraběcího tábora, bude flirtovat se zápallem plic. Málem se poddal zoufalství, ale věděl, že nemá na vybranou. Prostě se soustředil na to, co právě dělá, a nevěnoval příliš velkou pozornost tomu, kolik námahy jeho úkol vyžaduje.

Procházel mezi hemžícími se chlapci, připravujícími pro tábor poslední jídlo, a těmi, kteří již balili poslední zásoby, aby proviant a zavazadla mohly rychle následovat vojsko na pochod. Terrance viděl, jak se ze zmatku vynořuje řád. Bylo tu hodně strkání a narážení, ale byli to kluci a ti se nenechali jen tak vyrušit z práce.

Markytáni byli podle Terranceho názoru tvrdá cháska, ale o nic horší než uličníci bez domova ve městech. Tady aspoň dostali jednou, dvakrát za den najíst a měli místo na spaní, kde je nikdo nerušil. V jiných armádách je mohli zneužívat opilí vojáci, ale už v dobách dávno před Terranceho narozením bylo ubližování i znásilnění v královské armádě hrdelním zločinem.

Z některých markytánů nakonec vyrostli vojáci, z jiných se stali pomocní kuchaři, vozkové či hlídači zavazadel. Terrance zahlédl dva hlídače, téměř dospělé chlapce, o dva, o tři roky mladší, než byl sám, rychle procházející davem a vydávající příkazy. Některým klukům pomáhali pohlavkem.

Došel ke kuchyňskému stanu. Celá kuchyně již byla rozebraná. Zatímco cihlové pece tu zůstanou a počkají do jara na návrat armády, kovové pícky bylo nutné rozložit a připravit k přepravě.

Jídlo bylo naskládáno na dřevěné stoly kolem a Terrance si šel honem vzít nějaký žvanec, než trubky svolají vojáky k nástupu. Zatím viděl jen pár mužů, většinou se vraceli ze strážní služby a již se řadili k jídlu, postavil se za vyčouhlého pěšáka v tabardu Kvestorovy Vyhlídky a postupoval za ním. Než dorazil ke konci prvního stolu, již zazněly trubky. Ozývaly se nadávky, jak unavení muži reagovali na budíček. Terrance ukořistil čerstvý chleba, hrušku, která vypadala ještě celkem slušně, a plátek tvrdého sýra. Hrušku si nacpal do kapsy, že si ji sní později. Marně hledal měch na vodu a doufal, že ten, co si nechal pověšený na sedlové hrušce, tam ještě bude, až si půjde pro koně.

K jídlu se neposadil, chleba se sýrem žvýkal cestou ke koním. Kavaleristi si prohlíželi koně před jídlem, protože věděli, že na zdraví zvířat závisí jejich vlastní životy. Pomáhali jim pacholci, a tak si nacpal zbytek snídaně pod nezapnutou halenu a našel svého koně. Nikdo se mu o něj nepostaral, a tak mu nejdřív vybral kopyta, než si došel pro sedlo. Jak se obával, měch s vodou nebyl nikde v dohledu.

Zašel do zásobovacího stanu a našel pytlík na krmení a téměř prázdný pytel s ovsem. Pro jeho koně by to mělo stačit. Nasypal oves do pytlíku, vrátil se ke koni a pytlík mu přetáhl

přes hlavu. Nechal ho žrát a šel hledat měch na vodu. Hledání mu zabralo dobrou čtvrthodinku, a když se vrátil, viděl, jak podsaditý pacholek sundává koni pytlík z hlavy.

„Hej! Co to děláš?“ chtěl vědět Terrance.

Pacholek, širokoplecí mladík s nosem zlámaným v nejedné rvačce, se otočil. „Beru ten pytlík. Nikdo mi neřek, abych tohodle koně nakrmil, a je v mý řadě.“

„To je můj kůň a já potřebuju, aby se nažral.“

„To chtěj i ty, co jedou do boje, ty fanfaróne jeden, takže ty počkáš, až voni skončej, jasný?“

Terrance poznal násilníka na první pohled a uvědomil si, že se snaží vyvolat rvačku. Nezaváhal. Popošel a vši silou nakopl pacholka do rozkroku. Muž se zaúpěním padl na kolena, chytil se za postižené místo a vykulil oči, jak se snažil popadnout dech. Terrance musel přiznat, že chlap je tvrdák, protože se otřepal mnohem dřív, než by dokázala většina mužů. Ale když pacholkovi zase začal fungovat mozek, viděl, že se mu o hrdlo opírá hrot Terranceho šavle.

„Tak, ty šašku, necháš mého koně nažrat. Půjdeš támhle, ze stojanu přineseš sedlo a uzdu pro zvěda a koně připravíš. Jestli si teď myslíš, že máš potíže, tak zjistíš, že to není nic proti tomu, jestli baron zjistí, že mi bráníš v plnění jeho rozkazů. Podle nich mám **hned** vyjet! Co teda uděláš?“

„Připravím koně... pane.“

Terrance vrátil šavli do pochvy. Pacholek se vyškrábal na nohy, stále očividně celý rozbolavělý, a odkulhal pro sedlo.

Terrance se otočil a všiml si, že ho pozoruje jeden kavalérista. Vysoký voják se zeptal: „Co bys dělal nemít tu svou šavli?“

„Promarnil bych spoustu času, než bych našel důstojníka, který by ho donutil poslechnout mě. Rozhodně bych se ho nepokoušel zastrašit,“ odpověděl Terrance.

Muž si ho chvíli prohlížel a pak se usmál. „Chlap, co zná svoje hranice. To se mi líbí.“

Terrance se rozkašlal.

„Není ti nic?“ optal se kavalérista.

„Nestojí to za řeč,“ zabručel Terrance, chvíli lapal po dechu a snažil se vzpamatovat.

Voják pokrčil rameny. „Šťastnou cestu,“ popřál Terrancemu, a aniž by počkal na odpověď, prohlédl svého koně a odešel na snídani.

Pacholek pod Terranceho dohledem nasedlal a nauzdil koně. Žádné uvolněné řemeny či špatně nasazená uzda. Terrance dojedl, zavěsil si měch s vodou na sedlo, nasedl a odjel.

Hrudník se mu stahoval, bolelo ho celé tělo a musel jet hodně rychle, aby doručil zprávu od barona Summervilla baronu Moncriefovi včas. Dokonce i námaha potřebná k zastrašení pacholka způsobila, že se zpotil.

Pak začalo sněžit.

„Bohové,“ zasupěl si pro sebe Terrance, „tohle bude pěkně mizerné ráno.“ Napadlo ho, že se vrátí do baronova stanu. Ohlásí se v lazaretu a den dva bude odpočívát. Potom se nechá odvézt na voze za vojskem. Byl viditelně nemocný a Summerville byl příbuzný, i když vzdálený. Dá rodině vědět, že Terrance dělal, co mohl. Pak ho napadlo, jestli opravdu udělal, co mohl.

Dlouho jen nehybně seděl a zvažoval své možnosti. Nakonec si přiznal, že vlastně nemá na vybranou, a pobídl koně do běhu.

* * *

Než se Terrance dostal na dohled baronova tábora, blížilo se poledne. Strážní byli ostražití, protože v táboře zůstal jen malý oddíl, aby hlídal strany, vybavení a zvířata. Nechali ho projet. Terrance zamířil k velitelskému stanu. Jak projížděl kolem, jeden strážný na něj křikl: „Baron je nahoře u barikády, osobně velí obraně!“

„A jak to jde?“

„Je to těsný,“ odpověděl muž.

Terrance jel dál a přál si, aby měl čas nechat koně odpočinout. Začínal mít malého, vytrvalého valacha rád. Nebyl tak statný jako Kráska, ale byl ochotný a poslušný.

Terrance se cítil bídě. Jeho tělo protestovalo při každém kroku. Přes mrazivý vzduch měl vysokou horečku, pod tlustým

pláštěm se silně potil a zmítala jím horečka a zimnice, až se celý trásl. Zastavil se, jen aby si doplnil vodu a ulevil si. Věděl, že dokud se nevrátí do hraběcího tábora a nenajde apatykáře, musí prostě vypít co nejvíc vody.

Čtyři míle na bojiště lemovaly stopy boje, mrtvý kůň a jezdec u cesty, dva ranění, kteří se cestou podpírali a pomalu se vraceli do tábora. Na míli od barikády už byla slyšet bitevní vřava.

Když dorazil na dohled od barikády, uviděl stovky mužů motajících se za hradbou, a musel přijet ještě blíž, aby poznal, že ve všem panuje řád. Setniny byly připravené vyrazit k barikádě a ženisté co nejrychleji nabíjeli trébuchety a na útočníky vypouštěli nebezpečný náklad kamení. Od skal se odrážel strašlivý rámus, ohlušující kakofonie, v níž nebylo slyšet dál než na několik yardů.

Další muži se rozestupovali, aby chránili křídla před případnými tsuranskými oddíly, které by sem mohly proniknout přes skaliska nahoře a pokusit se královské obránce obejít. A všude, kam se Terrance podíval, viděl i raněné a mrtvé. Po jedné straně cesty ležely v řadě asi tři tucty mužů a po druhé odnášeli markytáni a ošetřovatelé další těla z bojiště.

Terrance dojel za barikádu a zavolal na seržanta nahoře: „Kde je baron?“ Z té námahy se rozkašlal.

Seržant se podíval dolů a odpověděl: „Mezi mrtvejma. Co se děje?“

Terrance ztěžka polkl a přinutil se dýchat zhluboka. „Baron Summerville urychleně přichází na pomoc.“ Hlas se mu postupně vytratil, nicméně seržant ho slyšel.

„Za jak dlouho?“

„Tak za hodinu, nanejvýš za dvě.“

„Udržíme se,“ křikl seržant, „i když jen stěží.“

„Mám doručit zprávu?“

„Jenom jestli je baronovi nutný říkat, aby si pospíšil.“

„To není zapotřebí. Přichází tak rychle, jak to jen podmínky dovolují.“

„Pak pro tebe, kurýre, už nic nemám, akorát vyříd' hraběti, že baron Moncrief padl chrabře, když odrážel útočníky v průlomu. Položil život za krále a vlast.“

„To udělám, seržante. Kéž vás bohové ochraňují.“

„Kéž nás bohové ochraňují všechny,“ opáčil seržant a dál věnoval pozornost obraně barikády.

Terrance otočil koně a vyrazil zpátky po cestě. Vyvolal si z paměti mapu oblasti a uvědomil si, že bude muset ujet několik mil na východ, než najde úzkou cestičku vedoucí horami, stoupající přes tisíc stop nad tuto cestu, po níž útočníky objede a dostane se do hraběcího tábora.

Sněžilo dál a Terrance jen doufal, že až dorazí do průsmyku, nebude sněhem úplně zasypaný. Poplácal koně po krku a řekl: „Asi si neodpočineme, dokud se v pořádku nedostaneme zpátky k hraběti.“ Pomyslení na příštích několik hodin v sedle ho málem zlomilo a vyhrkly mu slzy, ale ovládl se.

Celý se třesa zimou a horečkou se co nejvíc zachumlal do kabátu, obrátil koně a vyjel k východu. V hlavě mu bušilo a bolelo ho v krku, jak to ještě nezažil. Nemohl dýchat nosem a studený vzduch mu při každém nádechu ještě víc podráždil hrdlo. Věděl, že nemá na vybranou. Za ním zuřila bitva a neměl si kde odpočinout. Prostě bude muset něco vydržet, pokusí se dokončit úkol. Jel dál.

* * *

Kůň se plahočil průsmykem a občas uklouzl na zledovatělých kamenech. Terrance se snažil udržet v bdělém stavu, což bylo stále obtížnější, jak se mu horečka zhoršovala. Věděl, že jakákoliv nehoda by tady znamenala smrt, protože z těchto ledových hor by pěšky živý nevyvázl. Třebaže v něm tyto představy ještě před několika hodinami vzbuzovaly veliký strach, nyní se cítil zvláštním způsobem mimo, jako by mu vlastně nezáleželo na tom, jak všechno dopadne. Mohl pouze pokračovat v cestě.

Průsmyk, kde Moncriefovy a Summervillovy oddíly bojovaly s Tsurany, ležel jen asi tři tisíce stop nad mořem, ale průsmyk byl ve výšce téměř pěti tisíc stop a sníh tu nepřetržitě padal několik dní. Ještě se netvořily závěje, takže doufal, že se na

vrchol dostane brzy, nicméně pořád hrozilo, že ho potká nějaká nehoda.

Byl-li vítr dole ostrý jako nože, nyní se mu do obnažené kůže zařezávaly přímo břitvy. Nikoliv poprvé si přál silnější kalhoty, těžký vlněný rolák a tlustší rukavice, ale teď si to přál víc než kdy předtím. Věděl, že je nutné koni co nejvíc ulehčit, ale teď by klidně strávil další dvě hodiny na cestě, jen kdyby měl kožešinou podšité rukavice.

Překonání průsmyku mu přineslo úlevu, i když ho vítr dráсал jako dravčími spáry. Pobízел koně, který zpola šel a zpola klopytal po zledovatělé stezce, a říkal si, že každý ujetý yard znamená být o yard blíže k bezpečí.

O hodinu později našel soutěsku, která byla poněkud chráněna před větrem, a zastavil se, aby nechal koně odpočinout. Sesedl a šel pěšky vedle koně tak, aby ho tělo zvířete aspoň trochu chránilo před zimou. Poplácal se po kapsách a našel hrušku, kterou dal koni. Nebylo to moc, ale i těch pár soust zvíře poněkud probralo, a Terrance se díky tomu cítil o něco lépe. Po půlhodině v závětrí skal Terrance usoudil, že koni ubližuje víc mráz než pohyb, a tak nasedl a znovu se vydali dolů ze svahu.

Než dorazil na úpatí a ke stezce vedoucí lesem, která ho dovede zpátky na hlavní cestu do hraběcího tábora, byla už skoro noc. Buď bude muset jet potmě, nebo se utábořit a zapálit oheň. Byla to těžká volba, protože pokud pojedje dál, hrozilo nebezpečí, že kůň špatně šlápne a zraní se, a oheň byl stejně nebezpečný, protože Tsurani mohli vyslat oddíly hledající cestu přes průsmyky, jako byl ten, jímž právě projel.

Rozhodl se, že přece jen bude pokračovat v cestě a zastaví se, pouze pokud najde zcela bezpečné tábořiště. Projížděl řídké zalesněnou krajinou, když si všiml malé stezky odbočující z té, po níž jel. Mohla to být jelení stezka, ale také ji mohli vyšlapat lesníci cestou k přístřešku. Usoudil, že nebude příliš riskovat, když se podívá, a pobídl koně po nové cestičce.

Urazil asi půl míle, když v šeru zahlédl nízký stín. Měsíce byly schované za hradbou mraků, takže jediné světlo poskytovala samotná přítomnost velkého a středního měsíce

na obloze. Stín házela nízká chýše vybudovaná pod malým kopcem. Buď tu bydlel uhlíř, nebo lesník. Sesedl a šel se podívat. Chýše byla opuštěná, ale kamenný krb zůstal, a Terrance hned připravil oheň. Kdyby sem z hlavní stezky zabloudili Tsurani, znamenalo by to, že o jeho smrti rozhodli bohové, a s tím se prostě musel smířit..

Z brašny vytáhl křemen a ocílku a vedle krbu našel vyschlé dřevo, které rychle chytilo. Vyšel ven a objevil pár vlhkých polen. Opatrně je přiložil do ohně a díval se, jak ke stropu stoupají oblaka kouře a páry, protože vlhké dřevo plamenům odolávalo.

Když se přesvědčil, že oheň neuhasne, vyšel ven a postaral se o koně. Snažil se ho vytrít hrstí staré slámy, kterou našel na podlaze chýše, a pak si nalil vodu do dlaně a nechal koně napít. Ráno se porozhlédne po okolí, jestli nenajde nějakou píci, ale tušil, že on i kůň dorazí do hraběcího tábora řádně vyhladovělí.

Postaral se o koně, vrátil se do chýše a padl před krbem na tvrdé kameny. Teplo na obličej bylo ohromně příjemné, a v rohu dokonce našel odhozenou rozedranou pokrývku, kterou si sroloval místo polštáře. Jako příkrývka mu posloužil kabát.

Dýchal roztřeseně a nemohl se pořádně nadechnout, aniž by se nerozkašlal. Tělo ho bolelo od hlavy k patě. Byl ale tak unavený, že to ani nevnímal, a rychle upadl do neklidného spánku.

* * *

Když se probudil, skoro se nemohl hnout. Oheň vyhasl, zůstaly jen řeřavé uhlíky, a to málo tepla, jež vydávaly, přerazila zima, kterou cítil na straně odvrácené od ohně. S námahou se překulil a cítil, jak mu do promrzlé poloviny těla proniká teplo.

Pokusil se vstát, ale zatočila se mu hlava. Podlamovaly se mu nohy a v hlavě mu bušilo. Zvedal se mu žaludek. Ztěžka polkl a bojoval s nevolností. Zachytil se kliky u dveří, svěsil hlavu, zavřel oči a čekal, až se trochu vzpamatuje. Dlouze se nadechl a otevřel oči.

Vyhlédl z částečně otevřených dveří a odhadl, že dopoledne už hezky pokročilo. Věděl, že je velice nemocný a jeho jedinou nadějí je dostat se do hraběcího tábora, dokud se ještě udrží v sedle. Vypotácel se ven. Jeho kůň trpělivě stál tam, kam ho Terrance uvázal, v závětrí za chýší. Terrance se při sedlání musel usilovně soustředit, z čehož mu na čele vyrazil pot. Usoudil, že vody má dost, takže nemusel hledat pramen. Věděl také, že v polovině cesty do hraběcího tábora narazí na potok, kde si v případě potřeby může měch naplnit.

Když nasedl, málem ztratil vědomí, vypětím se mu skoro minutu točila hlava. Nepotřeboval kněze-léčitele či ranhojiče, aby mu řekli, že ho spaluje horečka a v plicích mu bublá, kdykoliv se zhluboka nadechne. Měl zápal plic a bez ošetření další den nevydrží. Nasměroval koně na stezku a vyrazil k hraběcímu táboru.

Dopolední jízda byla změtí obrazů, halucinací. Chvilku se cítil dobře, avšak vzápětí se s trhnutím probudil, když málem spadl ze sedla, a uvědomil si, že se mu to jen zdálo. Připadalo mu zvláštní, že se nebojí. Prostě věděl, že buď zemře cestou, nebo dorazí do bezpečí. Už se nenamáhal zvažovat nebezpečí.

Kůň šel tak pomalu, jak mu dovolil, a proto ho musel neustále pobízet do rychlejšího kroku, jen aby vzápětí zjistil, že se přestal soustředit a kůň opět zpomalil. Nejednou se vzpamatoval a viděl, že kůň odbočil ze stezky a okusuje zbylé lístky. V poledne se téměř neudržel v sedle. Věděl, že jestli se zastaví, zemře. Pokud spadne z koně, ztratí vědomí a zmrzne. Rozepnul řemen na brašně se zprávami, převázal si ji kolem pasu a řemen protáhl dvěma kovovými kroužky na sedle, čímž se vlastně k sedlu přivázal. Brašna za ním s každým krokem zapleskala. V hlavě mu bušilo a měl oteklé, rozpálené hrdlo. Plíce při každém nádechu protestovaly a ruce a nohy už vůbec necítil.

Dvakrát během dne se mu vrátilo jasné vědomí, takže poznal, že uhnul z cesty. Měl stěží dost rozumu, aby se na úzkou stezku dokázal vrátit. Během nekonečných hodin, kdy visel v sedle, si uvědomil, že už sjel z úzké horské stezky a vrátil se na hlavní cestu vedoucí do hraběcího tábora. To ho trochu

probralo a skoro celou další hodinu se víc soustředil a vnímal okolí.

Během jízdy se neustále probouzel a upadal do spánku. Náhle se s trhnutím probral. Kůň strnul a zafrkal. Náhlé nebezpečí Terranceho probralo úplně.

Byl sto yardů jižně od silnice, opět z ní sjel, ale přes horečku a bolesti se postavil ve třmenech. Brašna uvázaná kolem pasu ho stahovala dolů, nicméně se rozhlížel po okolí, hledaje důvod koňova úleku. Pak je uviděl, řadu postav jen sto yardů daleko, krčily se a rychle postupovaly. Záblesk zeleně mu prozradil vše, co potřeboval: Tsurani.

Nevěděl, jestli je to oddíl vyslaný doleva, aby z boku přišel na pomoc voji útočícímu na Moncriefovu pozici, nebo jen jednotka, která se dostala hluboko do týla nepřítelů a nyní se snaží vrátit do tábora, než udeří první vánice. Nepřemýšlel o tom, co je pravděpodobnější, prostě otočil koně a nasadil mu ostruhy. Kůň nepotřeboval pobízet, z blížících se bojovníků cítil nebezpečí. Uskočil a během deseti vteřin byl zpátky na cestě a hnal se cvalem.

Terrance se sklonil nad valachův krk, zadek zvedl nad sedlo do závodního sedu a špičkami se téměř nedotýkal třmenů. Bojoval s horečkou a strachem, hnal koně po cestě a modlil se, aby vepředu nečíhala další tlupa Tsuranů.

Z posledních sil se kůň řítí celé tři míle, pak jezdce i koně znovu přepadla únava. Terrance nechal valacha zpomalit. Snažil se ho udržet v klusu a náhle si uvědomil, kde je. Věděl, že jakmile překoná malou vyvýšeninu půl míle před sebou, bude na dohled první hlídky v táboře.

Terrance se náhle cítil, jako když doma o Letnicích běžel závod. Byl mezi nejmladšími chlapci a měl co dělat, aby doběhl až do cíle, natož aby byl mezi vítězi. Na konci dlouhého závodu, po téměř pěti mílích, v dálce uviděl cílovou čáru. Další chlapec byl několik yardů před ním a Terrance se zapřísahal, že nebude v cíli poslední. Čirou silou vůle se hnal dál a do cíle doběhl o krok před starším hochem. Pak se zhroutil a do otcova domu ho museli odnést.

Sáhl si až na dno svých sil a našel tam stejné odhodlání. Soustředil se a silou vůle nechal koně naklusat. V dálce uviděl první hlídku, a jak se blížil, muži ho odmávli, aby pokračoval dál. Ujel další čtvrt míle, než se objevily první stany, bílé mezi větve stromů rostoucích po stranách cesty. Náhle byl na palouku, na němž stál hraběcí tábor.

Začal koni přitahovat otěže. Zastavili u uvázaných koní. Objevil se pacholek, podíval se na Terranceho a křikl: „Pojďte mi pomoci!“

Dva vojáci, postávající opodál, se přiběhli podívat, co se děje. Terrance ztrácel vědomí a zhroutil se v sedle. Na koni ho udržel jen řemen brašny. Pak na sobě ucítil čísi ruce, někdo ho podpíral, další voják rozepínal řemen.

Někam ho odnášeli, říkal si, proč už mu není zima.

Pak přišla tma.

* * *

Náhlá bolest.

Měl pocit, jako by mu pomaloučku stahovali kůži z těla od temene dolů až ke špičkám prstů. Posadil se a zaječel.

Silné ruce mu zabránily vyskočit z kavalce, na němž ležel. Vzápětí se mu udělalo slabo a ruce ho přitlačily zpátky. „Bude v pořádku.“

Terrancemu se točila hlava a byl celý zmáčený potem, z něhož byly cítit jedy opouštějící jeho tělo. Kůže ho pálila, jako by pot byl kyselina, a čekal, že se mu udělají puchýře, avšak náhle se mu vrátily smysly a bolest zmizela. Cítil se slabý, ale v pořádku. Zamrkal a konečně začal vnímat okolí. Přejel si rukou po čele. Dlaň měl suchou. Prohlédl si kruh ustaraných tváří nad sebou a řekl: „Budu v pořádku.“

Pomaloučku se posadil a otočil se, aby mohl spustit nohy na zem. Rozhlédl se kolem sebe. Byl v lazaretním stanu. Vedle něj stáli dva ošetřovatelé a za nimi apatykář a kněz-léčitel. Kněz kývl.

„To bylo těsné, chlapče,“ poznamenal apatykář. „Ještě hodinu dvě a pokládali bychom tě na pohřební hranici.“

Terrance se zhluboka nadechl. Byl slabý, ale cítil se lépe než v posledních dnech. „Co se stalo?“

„Přijel jsi do tábora za soumraku, spadl jsi z koně a přinesl tě sem. Pracovali jsme na tobě celou noc. Dal jsem ti trochu tohohle,“ – zvedl malou lahvičku – „a otec William se pomodlil. Zabralo to. Horečka povolila a vrátilo se ti zdraví.“

„Něco bych snědl,“ usoudil Terrance a postavil se. Čekal, že se mu bude motat hlava, ale nestalo se tak. Přičichl si ke kůži a poznamenal: „A vykoupal se.“

„To jsou jedy z tvého těla, synu,“ vysvětlil mu kněz. „Moje kouzlo udrželo tvého ducha v těle, zatímco ti apatykářův lektvar vyháněl nemoc z těla.“

„Tvoje tělo potřebuje výživu. Kouzlo v mém léku nevyživuje tělo, jen ho vyléčí.“

„Děkuju,“ poděkoval Terrance.

„Neměl jsem moc na vybranou,“ poznamenal apatykář. „Hrabě by mi zřejmě neodpustil, kdybych nechal jeho bratrance zemřít.“

„Vzdáleného bratrance,“ upřesnil Terrance.

„Přesto jste příbuzní. Na každý pád dělám, co umím.“ Rozhlédl se po stanu, po umírajících mužích, kteří už nikdy neuvidí domov, a dodal: „Často to nestačí.“

Terrance kývl. Pokynul jednomu z pomocníků, aby přinesl mísu a ručník. Byla zima, takže když se oplachoval, naskočila mu husí kůže. Oblékl se, podíval se na apatykáře a řekl: „Musím podat hlášení.“

„Pak se najež a odpočiň si,“ přikazoval apatykář. „Nerad bych tě zachraňoval dvakrát za dva dny.“

„Udělám to,“ slíbil Terrance. Všiml si, že brašna se zprávami leží na zemi vedle kavalce a sehnul se pro ni. Vyšel ze stanu a rozhlédl se. Svého koně nikde neviděl. Nějaký pacholek ho musel odvést k ostatním. Napadlo ho, jestli Kráska našla cestu zpátky.

Šel pomalu, stále byl slabý a nechtěl před ostatními vojáky vypadat neohrabaně. Žasl, že je dosud naživu. Ještě včera se tolik bál. Nyní si uvědomil, že pokaždé, když vyrazil na misi, mohla ho čekat smrt. Teď to chápal, nejenom věděl. Čelil vlastní slabosti a překonal ji. Když dorazil k hraběcímu stanu,

přímo se nadnášel. Strážnému sdělil, že má zprávy pro hraběte Vandrose.

Musel čekat jen chvíli, než ho pustili dál. Hrabě vzhlédl od hovoru, který vedl se svými kapitány. „Aha, Terry,“ poznamenal. „Čekal jsem tě předevčírem.“

„Krátké zdržení, můj pane.“

„Zprávy?“

Terrance předal brašnu pobočníkovi, jenž ji převzal. „Hlášení od barona Grudera, můj pane.“

„Co dál?“

„Tsurani vyrazili s velkým oddílem proti baronu Moncriefovi. Odrážel je celý den. Baron Summerville mu přišel na pomoc.“ Dopověděl hraběti zbytek hlášení a dodal: „Baron Moncrief padl v bitvě.“

„Škoda,“ zabručel Vandros. „Byl to dobrý chlap. Vévoda z Bas-Tyry z toho nebude nadšený. Moncrief byl jeden z jeho baronů. Ještě něco?“

„Včera jsem na jihu viděl oddíl Tsuranů, mířili na západ.“

„Pošlu patrolu, ať zjistí, co mají za lubem.“

„To je všechno, pane.“

Vandros si ho prohlédl. Terrance měl špinavou uniformu a na kabátě krev. „Potkaly tě cestou nějaké nepříjemnosti?“

„Nic, co by stálo za řeč, můj pane.“

„Tak se běž najíst a odpočiň si. A pošli mi dalšího kurýra. Odchod.“

Terrance vyšel ze stanu a Vandros se obrátil ke kapitánům. „Jsem rád, že jsem kluka nechal u kurýrů. Je to pro něj mnohem bezpečnější.“

* * *

Terrance hltal kus chleba a držel půl malého kola sýra a láhev vína, které cestou z hraběcího stanu získal od proviantního důstojníka. Cítil se dobře, ale měl hlad jako vlk. Dorazil do kurýrního stanu. Strčil dovnitř hlavu. Na suchém slamníku tu ležel starší kurýr s rukou přes oči.

„Williame!“ zavolal Terrance.

„Terry?“

„Jsi na řadě.“

Muž kývl a natáhl si holínky. Terrance se posadil, aby mohl v klidu dojít.

„Potíže?“ zeptal se William.

Terrance s úsměvem kývl a odpověděl: „Nic, co by stálo za řeč.“ William jeho úsměv opětoval. „Chápu. Uvidíme se brzo.“

„Bezpečnou jízdu, Williame.“

„Bezpečnou jízdu, Terry,“ zněla odpověď. William odešel.

Mladý kurýr se posadil k jídlu a doufal, že se pořádně prospí, než ho zase pošlou na cestu. Ale ať bude odpočatý, nebo ne, bude-li na řadě, pojede.

Raymond Elias Feist (*1945)

Americký spisovatel, který patří k nejvýznamnějším postavám moderní fantasy. Napsal už více než dvacet románů rozdělených do několika cyklů a každým rokem se jeho bibliografie utěšeně rozrůstá.

Narodil se v roce 1945 v jihokaliifornském Los Angeles. Vyrůstal v rodině filmového režiséra a producenta Felixe E. Feista, takže odmalička poznával zákulisí filmové branže. Více než film ho ale fascinovaly knihy. Zejména dobrodružné romány pro chlapce přímo hltal. Plaval se s Jimem Hawkinsem na Ostrov pokladů, doprovázel Toma Sawyera a Huckleberryho Finna, fandil Robinu Hoodovi i Ivanhoeovi. Ve třinácti objevil Heinleina, Asimova, Nortonovou a další. Velký dojem na něho udělal i Tolkienův Pán prstenů a cyklus o Lankhmaru Fritze Leibera.

Prošel mnoha zaměstnáními. Vyzkoušel si práci v renomovaném studiu 20th Century Fox, živil se jako skladník i fotograf, prodavač ojetých aut, herní návrhář i stavební dělník. V roce 1973 začal studovat na univerzitě v San Diegu obor komunikační techniky, trhu a veřejného mínění. Tady se také poprvé setkal s RPG hrami. Zanedlouho jim propadl a stal se členem skupiny, která si vytvořila vlastní svět – Midkemii.

Psát začal nejprve pro pobavení přátel. Jeho povídky se jim líbily, a tak vznikl první publikovaný text ***Profit of the Gray Assassin*** (čas. Fantasy book 1982, č. Profit a šedý asasin, Pevnost 1/2005). Dráhu profesionálního spisovatele odstartoval jeho první dlouhý text, román ***Magician*** (1982, Mág), ve kterém se pokusil vysvětlit, jak se ve světě Midkemie objevila vysoká magie. Mág je příběhem dvou dospívajících chlapců, kteří sní, že se stanou hrdiny. Když je Ostrovní království napadeno pomocí trhliny v prostoru nepřátelskými vojsky Tsuranů z jiného světa, skutečnost předčí všechna jejich

očekávání. Kniha měla překvapivý úspěch a jen pobídla Feista k dalšímu psaní.

Mága ve stejném roce upravil a rozdělil do dvou dílů **Magician: Apprentice** (1982, č. Mág: Učedník, United Fans 1996) a **Magician: Master** (1982, č. Mág: Mistr, United Fans 1996). Navázal na něj románem **Silverthorn** (1985, č. Stříbrný trn, United Fans 1996) a celou trilogii (ve čtyřech svazcích) uzavřel v **A Darkness at Sethanon** (1986, č. Zlo v Sethanonu, United Fans 1997). Vznikl tak Feistův první cyklus **The Riftwar Saga** (Sága Trhlinové války). A to byl jen začátek.

Spolu s Janny Wurts se pustil do trilogie **Empire** (1987-92, č. Impérium, United Fans 1997-98), v níž se na Trhlinovou válku podívali z opačné strany očima tsuranské šlechtičny Mary z Acoma, která musí v drsném světě Kelewanu uhájit své právo na život. V přestávkách při psaní Impéria vydal Feist romány **Prince of the Blood**, (1989, č. Královská krev, United Fans 1998) a **The King's Buccaneer** (1992, č. ve dvou knihách Královský bukanýr: Crydee a Novindus, United Fans 1998), ve kterých sleduje osudy synů jedné z důležitých postav prvního cyklu, prince Aruthy.

V roce 1988 se Feist představuje i jako spisovatel, který umí psát něco jiného než epické hrdinské příběhy. Jeho **Faerie Tale** (1988, č. Pohádka, Wales 2002) je temnou fantasy ze současnosti, která se spíše blíží knihám Roberta Holdstocka než Mágovi.

Roky 1994-98 se nesou ve znamení dalšího komplotu hadích kněží v tetralogii **The Serpentwar Saga** (1994-98, č. Hadí sága, Wales 1999-2000). Ti z tajemného kontinentu Novindu připravují invazi do Ostrovního království, jejímž cílem je zničit celou zemi a konečně obsadit Sethanon. Na úspěšné počítačové hry ze světa Midkemie reflektuje Feist zatím nedokončeným cyklem **The Riftwar Legacy** (1998-2000, č. Odkaz Trhlinové války, Wales 2000-02). Zajímavým projektem se staly i **Legends of the Riftwar** (2001-03, č. Legendy Trhlinové války, Wales 2003-05), jakési střípky z různých částí tohoto světa, na kterých Feist spolupracoval

s dalšími autory: W. Forstchenem, J. Rosenbergem a S. M. Stirlingem.

V posledních letech se věnoval cyklu **Conclave of Shadows** (2002-04, č. Konkláve stínů, Wales 2004-06), který se chronologicky řadí za Hadí ságu. Tajná organizace Konkláve stínů v čele s Pugem v něm musí bojovat proti přísluhovačům temnoty, jejichž pikle se v Midkemii opět rozmáhají. Přímo na Konkláve stínů navázal dalším, zatím nedokončeným cyklem **Darkwar** (2005, č. Válka Temných, Wales 2006). Do budoucích let má v plánu dál rozšiřovat svět Midkemie a doufá, že se mu podaří najít čas i na nějaké jiné projekty.

Raymond E. Feist bydlí nedaleko San Diega v Kalifornii. Má dvě děti, se kterými se snaží trávit co nejvíce času. Vždy ocení dobré jídlo, a zejména víno. Jeho vinotéka zahrnuje spousty cenných kousků. Sbírá filmy a rád chodí fandit na zápasy basketbalu a amerického fotbalu.

Raymond E. Feist patří ke klasikům žánru fantasy. Ačkoli je už dlouhou dobu profesionálním spisovatelem, přece jen v něm zůstává hodně z toho chlapce, který byl tak okouzlený každým dobrodružným příběhem. A něco z hravosti a fantazie onoho chlapce se odráží v jeho příbězích.

Feistovým osudem se stal svět Midkemie. Díky němu ho znají milióny čtenářů a denně ožívá v jejich myslích při čtení knih. S každým dalším příběhem jako by zapadl další kamínek na své místo v ohromné mozaice zobrazující historii jednoho světa, a Midkemie se stává skutečnější.

Jedním z takových kamínků je i povídka Kurýr. Její děj se odehrává v době první Trhlinové války, kdy Ostrovní království pod vedením vévodů Borrice a Brucala bojovalo proti Tsuranům. Hlavní hrdina příběhu je kurýr, který má doručit důležité rozkazy do předsunutých linií. Jede sám a může se spolehnout jen na svého koně, jezdecké umění a štěstí. Projíždí totiž zemí nikoho, kde může stejně tak jako na přátele narazit i na Tsurany...

*Vyšlo ve sborníku Legie nesmrtelných, Fantom Print 2006
Ilustrace Petr Willert*